

Forslag

til

Lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v.¹

(produktenergimærkningsloven)

Kapitel 1

Formål og anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer og gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (Energimærkningsforordningen), jf. bilag 1 til denne lov.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på energirelaterede produkter, der bringes i omsætning på markedet eller tages i brug, og som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de relevante delegerede retsakter.

Kapitel 2

Markedsovervågning, kontrol m.v.

Tilsynsmyndighed, oplysningspligt m.v.

§ 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 2. Hvis tilsynsmyndigheden i forbindelse med tilsyn efter stk. 1 får tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med energimærkningsforordningen eller en relevant delegeret retsakt, underrettes leverandøren eller forhandleren hurtigst muligt herom.

Stk. 3. Leverandøren skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynsmyndighedens tilsyn efter stk. 1. Herunder skal leverandøren stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodningen herom fra tilsynsmyndigheden.

Stk. 4. Forhandleren skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt.

¹ Som bilag til loven er medtaget Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 198, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af forordningen i lovens bilag er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark. Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstøfoekonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16.

Stk. 5. Kunden skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, når kunden er et selskab m.v. (juridisk person).

Stk. 6. Tilsynsmyndigheden kan lægge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS-medlemslande til grund ved varetagelse af tilsyn efter stk. 1.

Udtagelse, måling, produktprøvning, kontrol m.v.

§ 3. Tilsynsmyndigheden kan kræve, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal udføre måling og produktprøvning af, om leverandørens energirelaterede produkter overholder kravene i energimærkningsforordningen, de relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan kræve, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal lade energirelaterede produkter udtage til måling, produktprøvning og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i § 7, stk. 2.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan kræve, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal indlevere energirelaterede produkter til et anvist prøvningssted eller lade produkterne afprøve på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Stk. 4. Leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling, produktprøvning og kontrol, jf. stk. 1-3, i tilfælde af manglende overholdelse af energimærkningsforordningen, de relevante delegerede retsakter eller af regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 5. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3. Ligeledes kan ministeren fastsætte nærmere regler om opgørelse af de udgifter, leverandøren skal afholde, jf. stk. 4.

Stk. 6. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af overholdelse af energimærkningsforordningen, når energirelaterede produkter sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet.

Adgang til erhvervslokaler

§ 4. Tilsynsmyndigheden har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers og forhandlers erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i energimærkningsforordningen, de relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 1. Justitsministeren kan efter forhandlinger med tilsynsmyndigheden fastsætte regler herom.

Forbud, påbud m.v.

§ 5. Tilsynsmyndigheden kan træffe afgørelse om forhold, der strider mod energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler udstedt i medfør af loven. Herunder kan ministeren påbyde, at forholdene bringes i orden straks eller inden for en angivet frist.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis påbud efter stk. 1 ikke efterkommes.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan i tilfælde som nævnt i stk. 2 tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Stk. 4. Tilsynsmyndigheden kan forbyde udstilling, salg eller udlejning af de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden kan over for leverandøren udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren ikke overholder § 2, stk. 3, samt artikel 4, stk. 1, 2, 4 og 6, artikel 12, stk. 5 og 6, og artikel 20, stk. 3 i energimærkningsforordningen.

Stk. 6. Tilsynsmyndigheden kan i tilfælde som nævnt i stk. 5 tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Stk. 7. Tilsynsmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige EU/EØS-medlemslande om enhver afgørelse i medfør af stk. 1-6.

Kapitel 3

Administrative bestemmelser

Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer

§ 6. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

§ 7. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan efter forhandling med vedkommende minister bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt energi-, forsynings- og klimaministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn og kontrol af energirelaterede produkter samt til at udøve sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse om adgang efter § 4, stk. 1, eller træffe afgørelse efter § 5.

Stk. 3. Energi-, forsynings- og klimaministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, som efter stk. 2 er henlagt til en institution m.v.

Offentliggørelse

§ 8. Tilsynsmyndigheden kan offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1-6.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

Stk. 3. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om offentliggørelse af tilsynsresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1. Ministeren kan herunder fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer i forbindelse med offentliggørelse efter stk. 1.

Stk. 4. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om formen for offentliggørelse, herunder om at offentliggørelse kan ske elektronisk og om omfanget af materialet, der offentliggøres.

Offentlige incitament

§ 9. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om offentlige incitament vedrørende et energirelateret produkt omfattet af en relevant delegeret retsakt. Ministeren kan fastsætte regler om, at offentlige incitament rettes mod de to bedste energieffektivitetsklasser, som gælder for et væsentligt antal produkter. Alternativt kan ministeren fastsætte regler om bedre klasser, som er fastsat i den relevante delegerede retsakt.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at der ved offentlige incitament efter stk. 1 kan fastsættes en højere ydeevne end grænseværdien for den højeste energieffektivitetsklasse.

Gennemførelse af EU-retsakter

§ 10. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter.

Kapitel 4

Klage

§ 11. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt.

Stk. 3. Afgørelser som nævnt i stk. 1 kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 4. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.

Stk. 5. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, ikke kan indbringes for vedkommende minister.

Kapitel 5

Straf

§ 12. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder bestemmelserne om

- 1) leverandørens forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2, 3, 4 eller 5,
- 2) leverandørens forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt databasen i henhold til artikel 4, stk. 1-2, stk. 4, 2. pkt., stk. 6, 1. pkt. eller artikel 12, stk. 5 og bilag I, stk. 1 og stk. 3,
- 3) forhandlerens forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5, eller
- 4) leverandørens eller forhandlerens forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6, stk. 1, litra a) - e).

Stk. 2. På samme måde straffes den, der

- 1) i henhold til forordningens artikel 9, stk. 4, undlader at efterkomme tilsynsmyndighedens anmodning om at sikre, at der træffes alle de fornødne eller korrigerende restriktive foranstaltninger i overensstemmelse med energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2,
- 2) som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,
- 3) som leverandør hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4, stk. 1,
- 4) undlader at afgive oplysninger om, hvorfra de har erhvervet et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 4 og 5,
- 5) som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6,
- 6) som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, eller
- 7) ikke efterkommer påbud eller forbud efter denne lov eller ikke efterkommer afgørelser, herunder påbud eller forbud, efter energimærkningsforordningen.

§ 13. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

Stk. 2. Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens kapitel 9. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Kapitel 6

Ikrafttræden m.v.

§ 14. Loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Stk. 2. Loven finder alene anvendelse på energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning eller taget i brug den 20. juli 2011 eller senere.

Stk. 3. Lov nr. 455 af 18. maj 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter ophæves.

Stk. 4. Uanset stk. 3 forbliver § 29 i lov nr. 455 af 18. maj 2011 i kraft, indtil reglerne heri erstattes eller ophæves.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af lov nr. 455 af 18. maj 2011 opretholdes, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af §§ 17, stk. 1, og 25, stk. 1, jf. lov nr. 455 af 18. maj 2011 forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af denne lovs § 16, nr. 1 og 3.

§ 15. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Kapitel 7

Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven

§ 16. I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 5. januar 2017, som bl.a. ændret ved lov nr. 697 af 8. juni 2017, og senest lov nr. 1559 af 19. december 2017 foretages følgende ændringer:

1. Efter § 68 e indsættes:

»Energimærkning af transportmidler«

»§ 68 f. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om forbrug af energi og andre oplysninger af betydning for slutbrugerne.

Stk. 2. I regler efter stk. 1 kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte, hvorledes de foreskrevne oplysninger skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet, herunder

- 1) at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger, og
- 2) at der ved fjernsalg af køretøjet eller reklamering for køretøjet skal meddeles nærmere angivne standardiserede oplysninger.

Stk. 3. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at der som dokumentation for rigtigheden af de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal foreligge et nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse.

Stk. 4. Stk. 1-3 omfatter ikke brugte motordrevne køretøjer.

Stk. 5. Motordrevne køretøjer, som er omfattet af regler fastsat i medfør af stk. 1, må ikke forsynes med anden mærkning el.lign., der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugerne. Mærkningen må kun anvendes på motordrevne køretøjer, der er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør heraf.

§ 68 g. Transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 68 f.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers eller forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om foreskrevne oplysninger om energiforbrug m.v. er korrekte.

Stk. 3. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler herom.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 kan påbyde forhandleren eller leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter

regler fastsat i medfør af § 68 f, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugero-
plysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne.

§ 68 h. Transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af motordrevne køretøjer, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse eller træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 68 g, stk. 2.

Stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v.

§ 68 i. Transport-, bygnings- og boligministeren kan pålægge de i § 68 h, stk. 2, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de i loven nævnte opgaver.«

2. I § 118, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Med bøde straffes den, der som leverandør af motordrevne køretøjer undlader at efterkomme påbud efter § 68 g, stk. 5. Med bøde straffes endvidere den, der hindrer adgang til udtagelse af motordrevne køretøjer som nævnt i § 68 g, stk. 2.

3. I § 134 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af transport-, bygnings- og boligministeren i medfør af §§68 f-i og efter regler fastsat i medfør af §§68 f-g. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt. Afgørelser efter 1. pkt., kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets baggrund

2.1. Energimærkningsforordningen

2.1.1. Formål, anvendelsesområde og definitioner.

2.1.2. Delegerede retsakter

2.1.3. Leverandørers og forhandleres forpligtelser

2.1.4. Medlemsstaternes forpligtelser

2.1.5. Produktdatabasen

2.1.6. Ikrafttræden m.v.

2.2. Sammenspillet mellem energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen

2.3. Forholdet til persondataskyttelsesloven

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

3.1.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2. Tilsyn, markedsovervågning, kontrol m.v.

3.2.1. Gældende ret

3.2.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3. Straf

3.3.1. Gældende ret

3.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.4. Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Lov om energimærkning af energirelaterede produkter

3.4.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

8. Miljømæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer

11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at bringe dansk ret i overensstemmelse med og fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen). Forordningen er trådt i kraft og finder anvendelse fra 1. august 2017. Forordningen indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter, og pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen og i relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af forordningen kan håndhæves og sanktioneres.

Lovforslaget indebærer, at der fastsættes nationale supplerende bestemmelser, som skal sikre håndhævelse og sanktionering af forordningen. Bestemmelserne er i vidt omfang en videreførelse af gældende ret.

Den væsentligste ændring i forordningens forhold til gældende ret er indførelse af en produktdatabase, der oprettes af EU-Kommissionen med henblik på at styrke håndhævelsen på området.

Med indførelsen af en ny produktdatabase følger krav om indlæsning og opbevaring af oplysninger i databasen. På den baggrund foreslås som noget nyt, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produktdatabase. Der foreslås endvidere en ny strafbestemmelse til sanktionering af overtrædelse af bestemmelserne om indlæsningspligt.

Endvidere skal lovforslaget sikre, at der ikke i dansk ret er bestemmelser, der regulerer energimærkning af energirelaterede produkter, i det omfang dette er reguleret i forordningen. Med lovforslaget vil der derfor ske ophævelse af den gældende energimærkningslov og energimærkningsbekendtgørelse.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor med dette lovforslag videreført i færdselsloven. Der foreslås ikke med overførslen materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand foreslås således videreført uændret.

2. Lovforslagets baggrund

Obligatorisk energimærkning indførtes i EU i 1992 med Rådets direktiv 92/75/EU om angivelse af husholdningsapparaters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede vareoplysninger. Direktivet blev erstattet af energimærkningsdirektivet, direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) og delegerede retsakter, som blev implementeret i dansk ret ved lov nr. 455 af 18. maj 2011 om energimærk-

ning af energirelaterede produkter (energimærkningsloven), som senest ændret ved lov nr. 1876 af 29. december 2015 og bekendtgørelse nr. 1026 af 4. november 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter (energimærkningsbekendtgørelsen).

Formålet med energimærkning er at gøre det lettere for slutbrugere (kunder) af energirelaterede produkter at vælge de mest energieffektive produkter. Reglerne om energimærkning af energirelaterede produkter indebærer hovedsagligt, at kunderne skal informeres om de energirelaterede produkters forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer. Information skal gives i form af mærkning af produkter og gennem forelæggelse af standardiserede produktoplysninger.

Energimærkningsforordningen erstatter energimærkningsdirektivet. Energimærkningsforordningen har – ligesom det ophævede energimærkningsdirektiv – karakter af en rammelovgivning og opnår først virkning for konkrete produktkategorier, når EU-institutionerne vedtager gennemførelsesforanstaltninger for disse ved delegerede retsakter i form af forordninger (benævnes også produktforordninger). De specifikke mærkningskrav for konkrete produktkategorier følger således af produktforordningerne, jf. afsnit 2.2.2 nedenfor om delegerede retsakter.

Lovforslaget har til formål at bringe dansk ret i overensstemmelse med og fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen). Forordningen er trådt i kraft og finder anvendelse fra 1. august 2017. Forordningen indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter, og pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen og i relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af forordningen kan håndhæves og sanktioneres.

I henhold til artikel 288 i TEUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Med en forordning på området for energimærkning af produkter gennemføres en regulering, som har direkte virkning i medlemsstaterne, og som derfor ikke må implementeres i danske retsregler. Som følge heraf nødvendiggør vedtagelsen af energimærkningsforordningen, at de dele af den gældende energimærkningslov, der ville medføre dobbeltregulering, ophæves. Det skyldes, at forordningen ophæver energimærkningsdirektivet og hermed totalharmoniserer reglerne på området inden for EU og indfører klare og deltaljerede bestemmelser, som ikke giver medlemsstaterne mulighed for uens gennemførelse. Medlemsstaterne må hverken stille færre eller flere krav på disse områder, end de, der fremgår af EU-reglerne. Af hensyn til brugervenligheden er der i stedet for en ændringslov udarbejdet en ny hovedlov.

Den vigtigste ændring i forordningens forhold til gældende ret er etablering af en produktdatabase. Kommissionens etablering af produktdatabasen skal sikre overholdelse af kravene og bevirke en styrket håndhævelse. En væsentlig ændring er endvidere klassificering af produkter i energieffektivitetsklasser, men dette har dog ingen indvirkning på selve lovforslaget. De tekniske parametre, der skal være opfyldt for klassificeringen af et produkt i en bestemt energieffektivitetsklasse angives i de delegerede retsakter. Genindførelse af energimærkningskalaen A – G skal rette op på den udvandede effekt af energimærket forårsaget af anvendelse af klasserne A+, A++ og A+++. Nedenfor følger en redegørelse for de vigtigste bestemmelser i energimærkningsforordningen.

Den nye energimærkningsforordning regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor med dette lovforslag videreført i færdselsloven. Der foreslås ikke med overførslen materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand foreslås således videreført uændret.

2.1. Energimærkningsforordningen

2.1.1. Formål, anvendelsesområde og definitioner.

Energimærkningsforordningen fastlægger en ramme for energirelaterede produkter, som bringes i omsætning på markedet eller tages i brug. Ved et energirelateret produkt forstås ”en vare eller et system med en indvirkning på energiforbruget under anvendelse, som bringes i omsætning eller tages i brug, herunder dele med en indvirkning på energiforbruget under anvendelse, som bringes i omsætning eller tages i brug af kunder, og som er beregnet til at indgå i produkter”, jf. forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1.

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 1, stk. 1, at produkter skal forsynes med et mærke. Det følger endvidere, at standardiserede produktoplysninger skal forelægges vedrørende produkternes energieffektivitet, produkternes anvendelse af energi og andre ressourcer under anvendelse samt supplerende oplysninger om produkter, hvorved kunderne får mulighed for at vælge mere energieffektive produkter med henblik på at reducere deres energiforbrug. Andre ressourcer, der forbruges under anvendelse kan f.eks. være produktets vandforbrug. Det følger af forordningens artikel 1, stk. 2, at forordningen ikke finder anvendelse på brugte produkter, med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande, eller på transportmidler for personer eller varer.

2.1.2. Delegerede retsakter

Energimærkningsforordningen har ligesom det ophævede energimærkningsdirektiv karakter af en ramme-lovgivning og opnår først virkning for konkrete produktgrupper, når der vedtages gennemførelsesforanstaltninger for disse. Gennemførelsesforanstaltningerne vedtages som delegerede retsakter, på samme måde som det var tilfældet under energimærkningsdirektivet. For at en konkret produktgruppe omfattes af forordningen, skal Kommissionen vedtage en delegeret retsakt for hver specifik produktgruppe i henhold til artikel 16 i forordning nr. 2017/1369 og i overensstemmelse med forordningens artikel 17 og artikel 290 i TEUF.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at supplere energimærkningsforordningen ved at fastlægge detaljerede krav til mærker for specifikke produktgrupper på samme måde, som det var tilfældet under energimærkningsdirektivet. Kriterierne for, at et energirelateret produkt vil blive omfattet af delegerede retsakter fremgår af forordningens artikel 16.

I praksis vil de delegerede retsakter have karakter af en delegeret kommissionsforordning. Forordninger har umiddelbar retsvirkning i EU og kræver ikke yderligere gennemførelse i medlemslandenes nationale lovgivning. Den vil derfor træde i kraft i alle medlemslandene samtidigt, hvilket vil være til fordel for producenter, forhandlere, forbrugere og for de nationale tilsynsmyndigheder.

Arbejdsgangen for vedtagelsen af delegerede retsakter i henhold til energimærkningsforordningen er den samme som efter energimærkningsdirektivet og følger af forordningens artikel 14 og 17.

2.1.3. Leverandørers og forhandleres forpligtelser

Energimærkningsforordningen fastlægger i artikel 3 leverandørens generelle forpligtelser og i artikel 4 leverandørens forpligtelser med hensyn til produkt databasen. I artikel 5 fastlægges de forpligtelser, der kun gælder for forhandleren og i artikel 6 de forpligtelser, der gælder både for leverandører og forhandlere.

Artikel 3, stk. 1-3, i energimærkningsforordningen fastsætter krav til leverandøren, så det sikres, at der sammen med produkter, der bringes i omsætning, gratis leveres nøjagtige trykte mærker og produktdatablade. Forordningen indfører som noget nyt i forhold til energimærkningsdirektivet to nye krav til leverandøren i artikel 3, stk. 4-5. Det følger af artikel 3, stk. 4, at når en enhed af en model er i brug, skal leverandøren anmode om eksplicit samtykke fra kunden til enhver ændring, der skal foretages på enheden ved hjælp af opdateringer, som vil forringe parametrene for energieffektivitetsmærket for denne enhed som fastsat i den relevante delegerede retsakt. Endvidere følger det af artikel 3, stk. 5, at leverandøren ikke må bringe produkter i omsætning, der er konstrueret således, at en models ydelse automatisk ændres under prøvningsbetingelser med det formål at opnå et bedre niveau for en eller flere af de parametre, der er fastsat i den relevante delegerede retsakt, eller som fremgår af den dokumentation, der leveres med produktet.

Artikel 4 i energimærkningsforordningen fastsætter krav til leverandøren med hensyn til produkt databasen, så det sikres, at de i forordningens bilag I nævnte oplysninger bliver indlæst i produkt databasen.

Artikel 5, stk. 1 i energimærkningsforordningen fastsætter krav til forhandleren om at vise mærket på en synlig måde og stille produktdatabladet til rådighed for kunderne.

Artikel 6 i energimærkningsforordningen fastsætter en række krav til både leverandøren og forhandleren herunder vedrørende samarbejde med tilsynsmyndighederne og henvisning til produktets energieffektivitetsklasse. Som noget nyt i forhold til energimærkningsdirektivet følger der af forordningens artikel 6, stk. 1, litra a, et krav om henvisning til de tilgængelige effektivitetsklasser på mærket i visuel reklame eller teknisk salgsmateriale og begrænsninger i forhold til anvendelse af mærket følger af artikel 6, stk. 1, litra d-e.

2.1.4. Medlemsstaternes forpligtelser

Energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 1 fastlægger, at medlemsstaterne ikke må forhindre, at produkter, der overholder energimærkningsforordningen og de delegerede retsakter, bringes i omsætning eller tages i brug.

Når medlemsstaterne skaber incitament i forbindelse med et produkt, der er nærmere specificeret i en delegeret retsakt, følger det endvidere af forordningens artikel 7, stk. 2, at disse incitament skal være rettet mod de to bedste af de energieffektivitetsklasser, der omfatter et væsentligt antal produkter, eller bedre klasser, som er fastsat i den delegerede retsakt. Det følger af forordningens betragtning nr. 34, at det står medlemsstaterne frit for at beslutte, af hvilken art sådanne incitament skal være. Det følger af artikel 7, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at indførelsen af mærker og reskalering af mærker ledsages af uddannelses- og oplysningskampagner om energimærkning, herunder i samarbejde med leverandørerne og forhandlerne. Udgangspunktet for den kommende reskalering er, at den skal kunne holde 10 år for hver produktgruppe. Den nye energimærkeskala vil blive indfaset over en årrække, og de første produktkatego-

rier (bl.a. husholdningsopvaskemaskiner, husholdningsvaskemaskiner, fjernsyn og elektriske lyskilder og lysarmaturer) forventes at overgå til den nye skala med udgangen af 2019.

I medfør af artikel 7, stk. 4 skal medlemsstaterne endvidere fastsætte sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter, samt træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Ifølge artiklen er det endvidere et krav, at sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Det fremgår af forordningen, at bestemmelser, der opfylder kravene i artikel 15 i direktiv 2010/30, anses for at opfylde kravene for så vidt angår sanktioner.

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 1, at artiklerne 16-29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter (markedsovervågningsforordningen) skal anvendes på produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og de relevante delegerede retsakter. I medfør af artikel 8, stk. 3 skal medlemsstaternes generelle overvågningsprogrammer eller sektorspecifikke programmer omfatte foranstaltninger til at sikre en effektiv håndhævelse af energimærkningsforordningen. Se afsnit 2.3 nedenfor om sammenspillet mellem energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Hvis tilsynsmyndighederne har tilstrækkelig grund til at antage, at et produkt, som er omfattet af energimærkningsforordningen, udgør en risiko for aspekter af beskyttelsen af samfundsinteresser omfattet af forordningen, såsom aspekter vedrørende miljø- og forbrugerbeskyttelse, skal de foretage en evaluering af det pågældende produkt, der omfatter alle de energimærkningskrav, der er relevante for risikoen og er fastlagt i forordningen eller i de relevante delegerede retsakter, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

Hvis tilsynsmyndigheden konstaterer, at et produkt ikke opfylder kravene i energimærkningsforordningen og i de relevante delegerede retsakter, skal myndigheden straks anmode leverandøren eller i givet fald forhandleren om at træffe alle fornødne foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække produktet tilbage fra markedet eller om nødvendigt tilbagekalde det inden for en rimelig tidsfrist, som de fastsætter i forhold til risikoens art, jf. forordningens artikel 9, stk. 2. Hvis leverandøren eller i givet fald forhandleren ikke træffer tilstrækkelige korrigerende foranstaltninger indenfor den fastsatte frist, skal tilsynsmyndigheden efter artikel 9, stk. 5 træffe alle nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeligheden af produktet på det nationale marked, for at trække produktet tilbage fra markedet eller for at tilbagekalde det.

Tilsynsmyndighederne har i tilfælde af manglende overholdelse af energimærkningsforordningen eller af de relevante delegerede retsakter ret til at pålægge leverandøren at afholde omkostningerne til dokumentkontrol og fysisk produktprøvning, jf. forordningens artikel 8, stk. 5.

Det følger endvidere af energimærkningsforordningens art. 9, stk. 3, stk. 6-9 og artikel 10, stk. 3, at tilsynsmyndighederne har en underretningsforpligtigelse i forhold til Kommissionen og de andre medlemslande vedrørende foranstaltninger, de har truffet iht. forordningens artikel 9, stk. 5. Endvidere har tilsynsmyndighederne en forpligtelse til straks at følge op på andre medlemslandes trufne foranstaltninger og straks sikre, at der træffes de fornødne restriktive foranstaltninger for det pågældende produkt såsom tilbagetrækning af produktet fra deres marked.

2.1.5. Produktdatabasen

Kommissionen opretter en produktdatabase for at styrke markedsovervågningen i EU. Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 1, at databasen skal bestå af en offentlig del og en overholdelsesdel og en onlineportal, der giver adgang til disse to dele. Efter forordningens artikel 12, stk. 4 skal efterlevelsedelen kun være tilgængelig for tilsynsmyndighederne og for Kommissionen. Leverandører har pligt til at indlæse produkter i databasen, inden det bringes i omsætning på markedet. Databasen skal ifølge forordningens artikel 4, stk. 1, tages i brug den 1. januar 2019. Ifølge artikel 4, stk. 2, gælder det for produkter bragt i omsætning mellem den 1. august 2017 og den 1. januar 2019, at leverandøren skal indlæse oplysninger om disse modeller i databasen senest den 30. juni 2019.

Produktdatabasen etableres i medfør af energimærkningsforordningens artikel 4. Det fremgår heraf, at leverandøren fra 1. januar 2019, før en enhed af en ny model bringes i omsætning, skal indlæse oplysninger nævnt i forordningens bilag 1, pkt. 1 og 3, i databasen.

I databasens offentlige del skal leverandøren blandt andet indlæse produktbladets parametre, modelidentifikation, energieffektivitetsklasser og andre parametre for mærket samt leverandørens navn m.v.

I databasens overholdelsesdel skal leverandøren indlæse modelidentifikation for alle tilsvarende modeller, der allerede er bragt i omsætning og den tekniske dokumentation som omhandlet i energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 5. Det er blandt andet en generel beskrivelse af modellen, de målte tekniske parametre for modellen, de beregninger, der er foretaget ud fra de målte parametre, referencerne på de harmoniserede standarder, der er anvendt, eller andre anvendte målestandarder, prøvningsbetingelser m.v.

Energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 2, indeholder en overgangsbestemmelse om, at leverandørerne senest 1. juni 2019 skal indlæse de ovennævnte oplysninger i produktdatabasen for de produkter, der er bragt i omsætning i tidsrummet mellem forordningens ikrafttræden den 1. august 2017 og indtil den 1. januar 2019, hvor produktdatabasen etableres. Indtil denne indlæsning skal leverandøren inden for 10 dage efter anmodning fra tilsynsmyndighederne eller fra Kommissionen stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed for inspektion. For så vidt angår modeller, hvoraf enheder blev bragt i omsætning eller taget i brug i henhold til energimærkningsdirektivet inden den 1. august 2017, følger det af overgangsbestemmelsen i artikel 20, stk. 3, at leverandøren i 5 år efter, at den sidste enhed blev fremstillet, skal stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed for inspektion inden for 10 dage efter anmodning fra tilsynsmyndighederne eller Kommissionen.

2.1.6. Ikrafttræden m.v.

Energimærkningsforordningen trådte i kraft den 1. august 2017 og finder anvendelse fra og med den dag med undtagelse af leverandørens forpligtelser vedrørende produktdatabasen, jf. forordningens artikel 21.

Energimærkningsforordningen ophæver energimærkningsdirektivet med virkning fra den 1. august 2017, jf. forordningens artikel 20, stk. 1. Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til energimærkningsforordningen, jf. artikel 20, stk. 2. Delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 10 i energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EU om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 92/75/EØF om energimærkning af kombinerede husholdningsvaske-/tørremaskiner skal fortsat gælde, ind-

til de ophæves af en delegeret retsakt, der omhandler den relevante produktgruppe, jf. artikel 20, stk. 4. Forpligtelser i henhold til forordningen finder anvendelse på produktgrupper, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 10 i energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EF, jf. artikel 20, stk. 4. Dette er grunden til, at der henvises til "de relevante delegerede retsakter" i forordningens bestemmelser.

2.2. Sammenspillet mellem energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter (markedsovervågningsforordningen) udgør den retlige ramme for markedsovervågning af en række produkter.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter bl.a. krav til medlemsstaternes markedsovervågning, dvs. kontrollen af, om de produkter, der findes på markedet, overholder de gældende EU-regler. Markedsovervågningen skal sikre, at der for disse produkter er et højt beskyttelsesniveau i relation til samfundsinteresser, sundhed og sikkerhed generelt, forbrugerbeskyttelse samt miljøbeskyttelse. Markedsovervågningen sikrer dette ved, at produkter til skade for brugernes sikkerhed og sundhed trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet med de nødvendige begrænsninger, og at offentligheden, Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater informeres herom.

Markedsovervågningsforordningen fastlægger de generelle principper for CE-mærkning, det vil sige den formelle erklæring om, at et produkt er fremstillet og kontrolleret i overensstemmelse med harmoniseringslovgivningen.

Markedsovervågningsforordningen fastlægger desuden regler for tilrettelæggelse og udøvelse af akkreditering af organer, der foretager overensstemmelsesvurdering. Ved overensstemmelsesvurderingen bekræftes det, at et produkt opfylder de sikkerhedskrav, der er fastsat i det relevante direktiv. Overensstemmelsesvurderingen kan også handle om kontrol af kvalitetssikringssystemer.

Det følger af artikel 8, stk. 1 i energimærkningsforordningen, at markedsovervågningsforordningens bestemmelser i artikel 16-19 gælder for alle de produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og af de relevante delegerede retsakter.

2.3. Forholdet til databeskyttelsesloven

Der er i forbindelse med udarbejdelsen af lovforlagets bestemmelser om offentliggørelse foretaget overvejelser af de foreslåede bestemmelses forhold til forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Der vil kunne forekomme situationer, hvor en overtrædelse af den foreslåede lov vil kunne udgøre et strafbart forhold, som derved er omfattet af databeskyttelseslovens § 8, stk. 1. Efter denne bestemmelse må den offentlige forvaltning ikke behandle oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Sådanne oplysninger må ikke videregives, med mindre det sker

til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundes hemmeligholdelsen, herunder hensynet til den, oplysningen angår, jf. stk. 2, nr. 2. Det er her vurderet, at hensynet til forbrugerbeskyttelse vejer tungere end hensynet til den pågældende person, da offentliggørelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, og at disse klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundes hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, jf. databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 2.

De oplysninger, der i øvrigt omhandles i medfør af lovforslaget, og som er omfattet af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, vil blive behandlet i overensstemmelse med databeskyttelseslovens §§ 5 og 6 samt databeskyttelsesforordningens artikel 5 og 6, som foreskriver, at personoplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål, samt at behandlingen af oplysningerne alene må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6 er opfyldt, herunder at behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige (artikel 6, stk. 1, litra c).

Det er vurderet, at de oplysninger, der behandles i medfør af lovforslaget ikke er omfattet af databeskyttelseslovens § 7 samt databeskyttelsesforordningens artikel 9, da der ikke behandles oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs overbevisning, seksuel orientering mv.

Ved udarbejdelsen af den foreslåede bestemmelse har dennes nødvendighed været overvejet i forhold til de fysiske og juridiske personers retssikkerhed i forhold til offentliggørelse af oplysninger om deres forhold. Den foreslåede bestemmelse er en national gennemførelsesbestemmelse af energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4 vedrørende sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerende retsakter.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Energimærkningsloven og energimærkningsbekendtgørelsen danner i dag grundlaget for implementeringen af energimærkningsdirektivet og indeholder krav til energirelaterede produkter.

Det fremgår af energimærkningslovens § 1, stk. 1, at lovens formål er at fremme energibesparelser og udbredelsen af energieffektive produkter ved at informere slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer. Anvendelsesområdet for loven omfatter energirelaterede produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt, og som bringes i omsætning eller ibrugtages.

Det følger endvidere af lovens § 1, stk. 3, at motordrevne køretøjer ligeledes er omfattet af den gældende energimærkningslov og giver adgang til at energimærke transportmidler. Formålet med de bestemmelser, der omhandler motordrevne køretøjer er at implementere Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, L12, side 16. Transportministeren har i medfør af § 17, stk. 1, og § 25, stk. 1, i energimærkningsloven, udstedt bekendtgørelse nr. 655 af 20. juni 2012 om energi-

mærkning m.v. af nye person- og varebiler og bekendtgørelse nr. 259 af 5. april 2018 om brugerinformation hos motorkøretøjsforhandlere om alternative brændstoffer.

Endelig fremgår det af energimærkningslovens § 1, stk. 4, at loven ikke finder anvendelse på brugte eksemplarer af et energirelateret produkt.

Energimærkningsloven suppleres af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (lovbekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010), i det følgende benævnt eco-designloven, som har til formål at fjerne de modeller fra det europæiske marked, som har lav energieffektivitet. Mens eco-designloven fjerner de i energihenseende dårligste produkter fra markedet, trækker energimærkningsloven markedet for energirelaterede produkter i retning mod stadig bedre energieffektivitet ved at synliggøre det enkelte produkts energiforbrug og derved tilskynde forbrugerne til at anskaffe de mest energieffektive modeller.

3.1.2 Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ifølge den gældende lov er lovens formål at fremme energibesparelser og udbredelsen af energieffektive produkter. Dette formål varetages nu af energimærkningsforordningen, som indfører klare og detaljerede bestemmelser på området. Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, stk. 1 vil således medføre, at formålet med den foreslåede lov alene bliver at supplere og gennemføre energimærkningsforordningen.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, stk. 2, vil medføre, at den gældende lovs anvendelsesområde videreføres uændret. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at loven finder anvendelse på energirelaterede produkter, som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de relevante delegerede retsakter. Det betyder jf. forordningens anvendelsesområde i artikel 1, nr. 1, at loven omfatter energirelaterede produkter, der bringes i omsætning på markedet eller tages i brug. Det betyder endvidere, jf. forordningens artikel 1, nr. 2, at loven ikke finder anvendelse på brugte produkter med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande, ligesom den heller ikke finder anvendelse på transportmidler for personer eller varer. At loven finder anvendelse på produkter importeret fra tredjelande er nyt i forhold til gældende lov.

Den nye energimærkningsforordning regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor med dette lovforslag videreført i færdselsloven. Der foreslås ikke med overførslen materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand foreslås således videreført uændret.

3.2. Tilsyn, markedsovervågning, kontrol m.v.

3.2.1. Gældende ret

Energi-, forsynings- og klimaministeren fører efter energimærkningslovens § 12 tilsyn med overholdelse af regler om energimærkning af energirelaterede produkter.

Efter energimærkningslovens § 12, stk. 1, skal energi-, forsynings-, og klimaministeren føre tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med energietiketten (mærket) og databladet. Endvidere skal ministeren føre tilsyn med, at produktet er mærket korrekt.

Efter energimærkningslovens § 13, stk. 1, skal energi-, forsynings- og klimaministeren endvidere føre tilsyn med overholdelse af loven og regler fastsat i medfør af loven eller delegerede retsakter. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan efter energimærkningslovens § 13, stk. 5, ved udførelsen af tilsyn efter loven lægge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS-medlemslande til grund.

Hvis energi-, forsynings- og klimaministeren i forbindelse med tilsyn får tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, skal ministeren underrette leverandøren eller forhandleren hurtigst muligt herom, jf. § 12, stk. 2, i energimærkningsloven. Leverandøren skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynet, jf. § 12, stk. 3. Forhandleren skal efter energimærkningslovens § 12, stk. 4, efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt. Denne oplysningspligt er også pålagt slutbrugeren, når slutbrugeren er en juridisk person.

Af § 12, stk. 5 i energimærkningsloven følger det, at energi-, forsynings- og klimaministeren til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, hvis det skønnes nødvendigt.

Ifølge energimærkningslovens § 14 kan energi-, forsynings- og klimaministeren påbyde, at forhold, der strider mod reglerne om energimærkning, bringes i orden inden for en angivet tidsfrist, og ministeren kan udstede forbud mod, at et produkt bringes i omsætning mv.

Energi-, forsynings- og klimaministerens kompetence til at føre tilsyn med energimærkning af energirelaterede produkter er delegeret til Energistyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1512 af 15. december 2017 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

3.2.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af energimærkningsforordningen, at medlemslandene skal fastsætte regler, der sikrer, at kravene til leverandøren, forhandleren og kunden i forordningen kan håndhæves.

Forordningen indeholder endvidere klare forpligtelser om samarbejde omkring håndhævelse mellem medlemsstaternes myndigheder og Kommissionen. Medlemsstaterne forpligtes til at følge op på de overtrædelser af energimærkningsreglerne, som andre nationale tilsynsmyndigheder afdækker og til at formidle resultatet af egen markedskontrol til de øvrige myndigheder.

Med hensyn til håndhævelse af forordningen har Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet vurderet, at de gældende regler om tilsyn og påbud m.v. overordnet set opfylder forordningens krav til dette, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt kan videreføres.

Det vurderes endvidere, at de gældende bestemmelser om tilsyn og påbud m.v. overordnet set opfylder forordningens krav til at samarbejde omkring håndhævelse mellem medlemsstaternes myndigheder og Kommissionen.

Med lovforslaget foreslås det i overensstemmelse hermed, at bestemmelser vedrørende håndhævelse i vidt omfang videreføres.

Lovforslagets kapitel 2 viderefører således de nævnte bestemmelser om energi-, forsynings- og klimaministerens tilsyn med energirelaterede produkters overholdelse af reglerne om energimærkning.

Da forordningen indfører krav om indlæsning og opbevaring af oplysninger i produkt databasen, (se nærmere herom i afsnit 2.1.5.) foreslås som noget nyt indført, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan udstede et forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produkt database. Se nærmere herom i de specifikke bemærkninger til lovforslagets § 5, stk. 5.

Lovforslagets kapitel 3 indeholder administrative bestemmelser, herunder om at tilsynet og kontrollen med produkter omfattede af energimærkningsforordningen og de relevante delegerede retsakter varetages af energi-, forsynings- og klimaministeren.

3.3. Straf

3.3.1. Gældende ret

Energimærkningsloven indeholder bestemmelser om straf for overtrædelse af kravene i loven samt delegerede retsakter udstedt i medfør af energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EF.

Ifølge energimærkningslovens § 22 er der bødestraf for undladelse af at levere (energi)mærke og datablad, undladelse af udarbejdelse af teknisk dokumentation, afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i teknisk dokumentation, undladelse af at opbevare teknisk dokumentation, vildledende mærkning mv.

Energimærkningslovens § 23 vedrører bødestraf af forhandleren for blandt andet undladelse af at forsyne et produkt med mærke eller datablad og for undladelse af at oplyse, hvorfra forhandleren har erhvervet et energirelateret produkt. Ifølge lovens § 24 straffes med bøde enhver, der foretager vildledende mærkning, hindrer adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller ikke overholder påbud eller forbud udstedt efter loven.

3.3.2. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af energimærkningsforordningen, at medlemslandene skal fastsætte sanktioner, herunder eventuelt straf, for overtrædelse af reglerne. Det er et krav, at sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Det fremgår af forordningen, at bestemmelser, der opfylder kravene i artikel 15 i direktiv 2010/30, anses for at opfylde kravene for så vidt angår sanktioner. Den gældende energimærkningslov opfylder direktivets krav i artikel 15.

Det foreslås på denne baggrund, at de gældende regler om straf videreføres. Det foreslåede kapitel 5 indeholder således bestemmelser om straf for overtrædelse af de i lovforslaget angivne lovbestemmelser, bestemmelser i energimærkningsforordningen og delegerede retsakter udstedt i medfør af denne.

Ifølge forordningen anses de sanktionsbestemmelser, som medlemsstaterne allerede har gennemført med henblik på opfyldelse af direktivets krav, for opfyldelse af de tilsvarende krav i den nye forordning. Det foreslås derfor, at bestemmelser vedrørende sanktioner i vidt omfang videreføres. Det foreslås således at

give adgang til fastsættelse af sanktioner som fx straf for overtrædelse af forordningen og de relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af denne. Dette gælder ligeledes for markedsovervågningsforordningen og delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 10 i energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EU, som fortsat gælder, indtil de ophæves af en delegeret retsakt, der omhandler den relevante produktgruppe.

Det følger af præambel 33 i energimærkningsforordningen, at de sanktioner, der skal anvendes ved overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning og de delegerede retsakter vedtaget i henhold hertil, bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Strafbestemmelserne i §§ 22-24 i gældende lov er sammenskrevet i den foreslåede § 12. Udformningen af bestemmelserne om straf er tilpasset forordningen, mens det materielle indhold af bestemmelserne er uændret i forhold til gældende strafbemmelser.

Som noget nyt foreslås med § 12, stk. 1, nr. 2, at leverandørens kan ifalde straf i form af bøde, hvis forpligtelserne efter loven til at indlæse de nødvendige oplysninger i produktdatabase tilsidesættes. Bestemmelsen er indsat som en konsekvens af forordningens indførelse af en produktdatabase og tilhørende forpligtelser pr. 1. januar 2019, se hertil de specielle bemærkninger til § 5, stk. 5.

Det foreslås, at de principper for fastsættelse af straf og bødeniveauer m.v., der følger af energimærkningsloven, videreføres i forslaget. Se herom de specielle bemærkninger til lovforslagets § 12.

Se nærmere i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 12.

3.4. Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Lov om energimærkning af energirelaterede produkter

Energimærkningsloven indeholder i lovens kapitel 5 (§§ 17-20) reglerne for energimærkning af transportmidler. Energimærkningslovens bestemmelser om energimærkning af transportmidler er karakteriseret ved at være hjemmelsbestemmelser, der giver transport-, bygnings- og boligministeren hjemmel til at udstede regler om energimærkning af transportmidler. Hjemmelsbestemmelserne i energimærkningslovens § 17, stk. 1 og § 25, stk. 1, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 655 af 20. juni 2012 om energimærkning m.v. af nye person- og varebiler og bekendtgørelse nr. 259 af 5. april 2018 om brugerinformation hos motorkøretøjsforhandlere om alternative brændstoffer.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om forbrug af energi og andre oplysninger af betydning for slutbrugerne.

I energimærkningslovens § 2, nr. 13, defineres slutbrugeren som en fysisk eller juridisk person, der ibrugtager et energirelateret produkt.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren efter reglerne i stk. 1 fastsætte, hvorledes de forskrevne oplysninger skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet, herunder at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsa-

ges af andre standardiserede oplysninger (stk. 2, nr. 1), og transport-, bygnings- og boligministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ved fjernsalg af køretøjet eller reklamering for køretøjet skal meddeles nærmere angivne standardiserede oplysninger (stk. 2, nr. 2).

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16) fremgår, at det påhviler forhandleren at sørge for, at udstillede motordrevne køretøjer skiltes tydeligt med korrekt mærkning m.v. Bestemmelsen omfatter motordrevne køretøjer, som udstilles for forbrugerne i forretningslokaler, salgsudstillinger og lign.

I energimærkningslovens § 2, nr. 8, defineres forhandleren som en detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udstiller, sælger, herunder på afbetaling, eller udlejer produkter, der er bestemt til slutbrugere.

Det fremgår desuden af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16), at fjernsalg skal forstås som en aftale om salg eller leje, ifølge hvilken et motordrevet køretøj skal leveres til køberen, når sælgeren i katalog, brochure, annoncer eller andet læsbart medie har tilbudt at levere det motordrevne køretøj efter bestilling pr. telefon, brev eller andet læsbart medie, og køberen har afgivet bestilling på denne måde, jf. bestemmelserne om fjernsalg i lov om forbrugeraftaler. Reklamer omfatter annoncering og reklamering for køb eller leje af det motordrevne køretøj i trykte og andre læsbare medier i andre tilfælde end ved fjernsalg. Andre læsbare medier vil bl.a. omfatte meddelelser via internettet.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 3, kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere fastsætte regler om, at der som dokumentation for rigtigheden af de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal foreligge et nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse. Bestemmelserne i § 17, stk. 1-3 omfatter ikke brugte motorkøretøjer, jf. § 17, stk. 4.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16) fremgår, at forpligtelserne vil påhvile leverandøren af det motordrevne køretøj. Regler om mærkning forudsætter, at der er fastlagt et objektive grundlag for måling og prøvning af oplysningerne om energiforbrug m.v. De mærkningsregler, som er gennemført som opfølgning af EU-direktiver, hviler således på fælleseuropæiske eller internationale godkendte standarder.

Det fremgår af energimærkningslovens § 17, stk. 5, at motordrevne køretøjer, som er omfattet af reglerne i stk. 1, ikke må forsynes med anden mærkning el. lign., der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugere. Mærkning må kun anvendes på motordrevne køretøjer, der er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør heraf. Bestemmelsen i § 17, stk. 5, skal sikre, at mærkningsordningen og dens troværdighed ikke modarbejdes.

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 1, at transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 17.

Det følger endvidere af energimærkningslovens § 18, stk. 2, at tilsynsmyndigheden efter stk. 1, hvis det er nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til leverandørens eller forhandlerens erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om forskrevne oplysninger om energiforbrug m.v. er korrekte.

Leverandøren defineres i henhold til energimærkningslovens § 2, nr. 11, som producenten eller dennes repræsentant i EU/EØS, der bringer et energirelateret produkt i omsætning eller ibrugtager det på EU/EØS' marked, eller importøren. Hvis der ikke findes en producent, repræsentant eller importør, anses som leverandør enhver fysisk eller juridisk person, der bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt for produktet.

Importøren defineres i energimærkningslovens § 2, nr. 10, som enhver fysisk eller juridisk person i EU/EØS, der som led i sin erhvervsudøvelse bringer et energirelateret produkt fra et tredjeland i omsætning i et EU/EØS-land.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven § 18, stk. 2 (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16), at energimærkningen af transportmidler som udgangspunkt baseres på fabrikantens egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan kontrollere, at mærkningen er korrekt. Hermed sigtes til oplysninger om energiforbrug og andre forhold af betydning for forbrugerne, som er foreskrevet i regler i henhold til § 17. Tillige vil der kunne udtages stikprøver til kontrol af udformningen af mærkningen m.v. Udtagningen af prøveeksemplarer sker efter tilsynsmyndighedens valg.

Kravet om adgang i energimærkningslovens § 18, stk. 2, er begrænset til erhvervslokaler, dvs. lokaler til lager-, udstillingsbrug m.v., hvortil det skønnes nødvendigt at kræve adgang. Adgang skal som regel aftales med virksomheden på forhånd, og der kan således alene kræves uanmeldt adgang, hvis det er nødvendigt for en effektiv gennemførelse af kontrol.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16-17), at adgang til erhvervslokaler for at udtage motordrevne køretøjer uden retskendelse vurderes at være den eneste effektive måde at gennemføre en stikprøvevis kontrol. Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol. Bestemmelserne giver ikke hjemmel til ved adgang til erhvervslokaler at foretage efterforskning af strafbare forhold. Sådan efterforskning skal i overensstemmelse med almindelige principper overlades til politiet.

Ifølge energimærkningslovens § 18, stk. 3, yder politiet om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i § 18, stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler herom.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan i medfør af energimærkningslovens § 18, stk. 4, fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 5, at tilsynsmyndigheden efter § 18, stk. 1, endvidere kan påbyde forhandleren eller leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af § 17 er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at transport-, bygnings- og boligministerens påbud bl.a. indebærer, at leverandøren skal udarbejde og distribuere korrekte mærkninger og standardiserede oplysninger, korrigere det tekniske dokumentationsmateriale og fremsende korrekte energietiketter m.v. til forhandlere af det motordrevne kø-

retøj med underretning om, at disse energietiketter skal anvendes ved skiltning af udstillede motordrevne køretøj etc.

Et påbud om ændring af foreskrevne oplysninger er betinget af, at det kan anses for sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte. Det forudsættes, at der er gennemført en forskriftsmæssig måling og kontrol af udtagne eksemplarer i overensstemmelse med gældende standarder, jf. bemærkningerne til § 17, stk. 3, og at den institution, som tilsynsmyndigheden udpeger til at foretage målingen og kontrollen, er godkendt hertil efter gældende fælles regler om akkreditering. Ved fælles EU-energimærkningsbestemmelser kan resultatet af tilsvarende procedurer i andre medlemslande lægges til grund.

I medfør af energimærkningslovens § 19, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller anden myndighed til at udøve de beføjelser, der i energimærkningsloven er tillagt ministeren. Transport-, bygnings- og boligministeren kan endvidere i medfør af § 19, stk. 2, bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af motordrevne køretøjer, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse eller træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 18, stk. 2.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), fremgår, at bestemmelserne om udbud af offentlige tjenesteydelser vil finde anvendelse på området.

Transport-, bygnings- og boligministeren fører i medfør af energimærkningslovens § 19, stk. 3, tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v.

I medfør af energimærkningslovens § 20, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren pålægge de i § 19, stk. 2, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de i loven nævnte opgaver.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at oplysningspligten bl.a. omfatter regnskaber, tekniske specifikationer, kontrakter m.v., uanset om de findes som dokumenter eller elektronisk lagrede data. Pligten omfatter tillige udarbejdelse af materiale, f.eks. statistikker eller indberetninger om salg af produkter m.v. af betydning for energibesparelser. Eksempelvis omfatter bestemmelsen energietiketter, oversigter over produkttyper m.v. til brug for tilsynet med energimærkningen.

Energimærkningslovens kapitel 6 (§ 21) fastsætter klagebestemmelser vedrørende afgørelser, der er truffet i medfør af energimærkningsloven.

I medfør af energimærkningslovens § 21, stk. 1, behandler Energiklagenævnet klager over afgørelser truffet af energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren efter energimærkningsloven og efter regler fastsat i medfør af loven. Klagen skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt, jf. § 21, stk. 2.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17) fremgår, at klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som medde-

lelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den påfølgende hverdag.

Det følger af energimærkningslovens § 21, stk. 3, at afgørelser som nævnt i stk. 1 ikke kan indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang, jf. § 21, stk. 4.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at der vil kunne fastsættes regler om afskæring af klager i afgørelser af mindre væsentlig betydning, fx sager, der har en mindre økonomisk betydning. Endelig kan der fastsættes regler om klageprocedurer (klagefrist, opsættende virkning m.v.). Der vil således som alt overskyggende hovedregel bestå et to instans princip, der kun vil være afskåret i få sager, der er uden væsentlig betydning.

Energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren kan endelig i medfør af energimærkningslovens § 21, stk. 5, fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, ikke kan indbringes for vedkommende minister.

Energimærkningslovens kapitel 7 (§§ 22-25) fastsætter regler om straf for overtrædelse af forbud og påbud udstedt i medfør af energimærkningsloven.

Det følger af energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, at leverandøren af energirelaterede produkter straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Det følger endvidere af § 24, nr. 2, at den, der hindrer adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 18, stk. 2, straffes med bøde.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 1, kan klima- og energiministeren og transport-, bygnings- og boligministeren i regler, der fastsættes i medfør af energimærkningsloven, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 2, kan en økonomisk fordel opnået ved en overtrædelse konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Der kan i medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 3, pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Af forarbejderne til energimærkningslovens straffebestemmelser (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17) fremgår, at de fastsatte sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning samt tage højde for omfanget af manglende overensstemmelse og antallet af produktenheder med manglende overensstemmelse, som er bragt i omsætning eller ibrugtaget.

3.4.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Energimærkningsloven implementerer EU's direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplys-

ninger (energimærkningsdirektivet) og delegerede retsakter, der indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter. Motordrevne køretøjer er ligeledes omfattet af energimærkningsloven, der i kapitel 5 (§§17-20) indeholder hjemmelsbestemmelser til at energimærke transportmidler.

Idet energimærkningsdirektivet ophæves og erstattes af EU's forordning nr. 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, foreslås det med dette lovforslag at ophæve den gældende energimærkningslov og i stedet indføre den foreslåede lov med supplerende bestemmelser til den nye forordning. Der henvises til lovforslagets afsnit 2.1.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, skal derfor videreføres i en anden reguleringsmæssig sammenhæng.

Den gældende færdselslov indeholder allerede i §§ 68 a-c bestemmelser om produktkrav på det køretøjs-tekniske område og for personligt sikkerhedsudstyr, herunder regler om mærkning af produkter og varetagelse af tilsyn med produktkravene. På den baggrund foreslås det, at energimærkningslovens regler om energimærkning af transportmidler videreføres i færdselsloven. Der foreslås ikke med overførslen af reglerne materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand foreslås således videreført uændret.

Transport-, bygnings- og boligministeriet finder det ikke nødvendigt at gentage de bestemmelser i energimærkningsloven, der allerede gælder i medfør af færdselsloven, fordi der i færdselsloven er fastsat enslydende bestemmelser. De bestemmelser i energimærkningsloven, der ikke findes nødvendige at gentage, findes i energimærkningslovens § 19, stk. 1, der har samme ordlyd som færdselslovens § 134 a, stk. 1, energimærkningslovens § 21, stk. 5, der har samme ordlyd som færdselslovens § 134, stk. 2, energimærkningslovens § 25, stk. 1, der har samme ordlyd som færdselslovens § 118, stk. 9 og energimærkningslovens § 25, stk. 3, der har samme ordlyd som færdselslovens § 118, stk. 11.

Overførelse af energimærkningslovens bestemmelser om transportmidler til færdselsloven medfører, at færdselslovens generelle bestemmelser om straf vil finde anvendelse for overtrædelser af reglerne om energimærkning af transportmidler. Det betyder, at færdselslovens regler om bødeniveau, gentagelsesvirkning og kumulation af straf i færdselslovens §§ 118 a-b, efter den foreslåede overførsel vil finde anvendelse. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16, nr. 2.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre økonomiske og administrative konsekvenser for staten.

Energimærkningsforordningen påvirker ikke kommunernes eller regionernes økonomi, og lovforslaget vurderes i det hele taget ikke at have nogen økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger. Digitaliseringsstyrelsens vejledning herom fra maj 2018 indeholder syv principper, som er vurderet. Da lovforslagets primære formål er at fastsætte supplerende bestemmelser om håndhævelse og sanktioner, er yderligere digitalisering ikke fundet ikke relevant.

Det bemærkes, at Kommissionen i medfør af energimærkningsforordningen etablerer en ny digital løsning i form af en database med et produktregister (se afsnit 2.1.2). Database skal indeholde de oplysninger, som producenterne iht. gældende regler om energimærkning af energirelaterede produkter allerede er forpligtede til at oplyse overfor forbrugerne eller overfor de nationale tilsynsmyndigheder. Producenterne vil fremadrettet være forpligtede til at inddatere oplysningerne i database. Kommissionen er ansvarlig for database, og etableringen heraf medfører derfor ikke nogen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil medføre erhvervsøkonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Det bemærkes, at administrative nettoomkostninger i forbindelse med producenters registrering af produkter i produktregistret (se afsnit 2.1.2) samt administrative omkostninger for forhandlere i forbindelse med overgang til nyt energimærke fremgår af energimærkningsforordningen, og således ikke er en konsekvens af lovforslaget. Disse forordningskrav vurderes at medføre erhvervsøkonomiske konsekvenser for dansk erhvervsliv på under 200.000 kr. årligt i de første 5 år og derefter under 100.000 kr. pr. år i de efterfølgende år.

Da danske producenter af energirelaterede produkter generelt markedsfører produkter med en høj energi-effektivitet, forventes en mere effektiv energimærkningsordning at medføre øget efterspørgsel efter danske produkter på det europæiske marked. Forordningen om energimærkning af produkter vil derfor alt andet lige have en generel positiv erhvervsøkonomisk effekt i Danmark. Samlet set vurderes de erhvervsøkonomiske fordele at blive større end de tilsvarende omkostninger.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke har administrative konsekvenser for borgere.

8. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke har miljømæssige konsekvenser.

Det bemærkes, at gennemførelsesforanstaltninger, som udstedes i medfør af forordningen, vil have positive energi- og klimamæssige konsekvenser gennem en reduktion af energiforbruget.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget tilpasser dansk ret og gennemfører supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, herunder skabes grundlag for at kunne håndhæve og sanktionere for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres.

Lovforslaget skal sikre, at Danmark lever op til de gældende EU-krav på området, herunder, at Danmark vil kunne håndhæve og sanktionere overtrædelser af delegerede retsakter, der udstedes i medfør af energi-

mærkningsforordningen, og de relevante delegerede retsakter, der er udstedt i medfør af direktiv 2010/30/EU.

10. Hørte myndigheder og organisationer

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 15. juni 2018 til den 6. august 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F- Fagligt Fælles Forbund, Akademisk Arkitektforening, Aalborg Universitet, Advokatrådet-Advokatsamfundet, Altinex Oil Denmark A/S, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, Branchen ForbrugerElektronik, Brancheforeningen for Biogas, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Byggesagkyndige og Energikonsulenter, Boligselskabernes Landsforening, Byggecentrum, DANAK, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Energi, Dansk Energibranche forening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Industri, Dansk Standard, Dansk Varefakta Nævn, Datatilsynet, Danish Energy Group (DEG), DELTA, Det Økologiske Råd, Dansk Gasteknisk Center (DGC), DONG Energy, DS Håndværk og Industri, Energiforbrugeren, Energiforum Danmark, Energi & Olieforum.dk, Energitilsynet, Energitjenesten, Forbrugerrådet, Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Registrerede Revisorer (FRR), Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen for Slutforbrugere af Energi, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af Varmepumpefabrikanter i Danmark, Frie Elforbrugere, Greenpeace Danmark, Godkendt Teknologiske Service (GTS), Håndværksrådet, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), IT-Branchen, ITEK, Landbrugsrådet, LCA center, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Organisationerne for Vedvarende Energi, Rigsrevisionen, Risø DTU, Samvirkende Energi- og Miljøforeninger, Stålcetrum, TEKNIQ Installatørernes organisation, Teknologisk Institut, Varmepumpeordningen, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, VELTAK - VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Vindmølleindustrien, Vinduesindustrien og WWF Verdensnaturfonden.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser	Ingen	Ingen

for borgerne		
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget tilpasser dansk ret og gennemfører supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, herunder skabes grundlag for at kunne håndhæve og sanktionere for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres.</p> <p>Lovforslaget skal sikre, at Danmark lever op til de gældende EU-krav på området, herunder, at Danmark vil kunne håndhæve og sanktionere overtrædelser af delegerede retsakter, der udstedes i medfør af energimærkningsforordningen, og de relevante delegerede retsakter, der er udstedt i medfør af direktiv 2010/30/EU.</p>	
Overholdelse af de fem principper for implementering af erhvervsrettet regulering (sæt X)	<p>JA</p> <p>X</p>	Nej

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede § 1 er en ændring af den gældende lovs (energimærkningslovens) formål og anvendelsesområde.

Ifølge energimærkningslovens § 1 er lovens formål at fremme energibesparelser og at udbrede energieffektive produkter ved at informere slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi. Loven finder anvendelse på energirelaterede produkter, dog ikke brugte produkter. Loven finder endvidere anvendelse på motordrevne køretøjer, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat i medfør heraf.

Det fremgår af det foreslåede i *stk. 1*, at loven supplerer og gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (Energimærkningsforordningen). Det indebærer, at bestemmelserne i forordningen og i de relevante delegerede retsakter fortsat kan håndhæves og sanktioneres.

Samtidig er information af slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi ikke længere en del af lovens formål. Baggrunden for denne ændring er, at kravene herom nu fremgår af energimærkningsforordningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at anvendelsesområdet for loven vil være energirelaterede produkter, der bringes i omsætning på markedet eller tages i brug, og som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de relevante delegerede retsakter. Begreberne "energirelaterede produkter", "bringes i omsætning" og "tages i brug" skal forstås i overensstemmelse med energimærkningsforordningens definition af disse begreber i artikel 2.

Ved "relevante delegerede retsakter" forstås retsakter vedtaget i henhold til energimærkningsforordningen. Endvidere er delegerede retsakter vedtaget i henhold til direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) omfattet af begrebet ind til de ophæves af delegerede retsakter vedtaget i henhold til energimærkningsforordningen. Derved sikrer loven fortsat tilsyn og kontrol med overholdelse af eksisterende og kommende delegerede retsakter om energimærkning af produkter.

Bestemmelsen i energimærkningslovens § 1, *stk. 4*, om at loven ikke finder anvendelse på brugte produkter er ikke videreført, idet det fremgår af forordningens artikel 1, *stk. 2*, litra b, at forordningen ikke finder anvendelse på brugte produkter med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande.

Loven vil endvidere ikke længere finde anvendelse på motordrevne køretøjer, idet regler herom overføres til færdselsloven, jf. § 16 og bemærkningerne hertil.

Til § 2

Den foreslåede § 2 er en videreførelse af bestemmelserne i § 12 og § 13, *stk. 5*, i energimærkningsloven. Disse bestemmelser omhandler energi-, forsynings- og klimaministerens (tilsynsmyndighedens) tilsyn med, om energirelaterede produkter er mærket korrekt, og om den øvrige lovgivning på området overholdes. Som konsekvens af ophævelsen af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) og vedtagelse af energimærkningsforordningen, vil tilsynet i den foreslåede bestemmelse vedrøre tilsyn med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen og i de relevante delegerede retsakter.

Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 8, at artikel 16 til 29 i markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og relevante delegerede retsakter. De nævnte bestemmelser vedrører tilsynsmyndighedernes kontrol med produkter, tilsynsmyndighedernes krav på dokumentation og oplysninger, krav om at tilsynsmyndighedernes foranstaltninger med henblik på at begrænse tilgængeliggørelse af produkter er proportionale mv.

Den foreslåede *stk. 1* viderefører energimærkningslovens § 12, stk. 1. Ifølge den foreslåede bestemmelse skal energi-, forsynings- og klimaministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, føre tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.

Som udgangspunkt skal tilsynsmyndigheden anse et produkt, for hvilket der foreligger et (energi) mærke, et produktetablåt og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Tilsynsmyndigheden kan dog iværksætte en stikprøvekontrol af, om kravene er opfyldt. Kontrollen kan iværksættes i forbindelse med, at det pågældende produkt bringes i omsætning eller senere. Beslutningen om at foretage en kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering, meddelelser fra Europa-Kommissionen eller fra andre medlemsstater.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* er en videreførelse af energimærkningslovens § 12, stk. 2. Bestemmelsen relaterer sig til markedsovervågningsforordningens artikel 21, stk. 2 og 3. Ifølge forordningen skal foranstaltninger med det formål at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt, eller trække det tilbage fra markedet, meddeles den relevante erhvervsdrivende straks, og den erhvervsdrivende skal som udgangspunkt høres inden foranstaltningen iværksættes.

Stk. 2 omhandler den situation, at tilsynsmyndigheden i forbindelse med en kontrol af et energirelateret produkt vurderer at have fået tilstrækkeligt belæg for, at et produkt ikke er i overensstemmelse med krav i regler i en delegeret retsakt eller fastsat medfør af loven. Tilstrækkeligt belæg kan bero på resultater fra kontrol af det tekniske dokumentationsmateriale udarbejdet af leverandøren eller butikskontrol hos forhandleren, kontrolmåling af energieffektivitet, oplysninger fra andre nationale eller internationale myndigheder, m.v.

Det følger af bestemmelsen, at tilsynsmyndigheden hurtigst muligt skal underrette leverandøren eller forhandleren. Formålet er at sikre, at den erhvervsdrivende så tidligt som muligt bliver orienteret om at korrigere eventuelle overtrædelser af de stillede krav. Om det er leverandøren eller forhandleren, der skal underrettes, afhænger af hvilket krav, der ikke er overholdt. Hvis der er f.eks. er fejl i mærkningen eller databladet, der er videregivet til forhandleren, vil underretningen henvende sig til leverandøren. Hvis der derimod mangler mærkning af et produkt på forhandlerens hjemmeside, vil det være forhandleren, der skal underrettes. I praksis underrettes den erhvervsdrivende som udgangspunkt skriftligt.

Underretningen ledsages af oplysninger, som efter tilsynsmyndighedens opfattelse udgør det tilstrækkelige belæg for, at kravene på området ikke er overholdt. Leverandøren skal have mulighed for at udtale sig om, hvorvidt leverandøren mener, at reglerne om energimærkning er overholdt, og hvorledes konstaterede mangler i givet fald kan blive rettet op.

Hvis leverandøren eller forhandleren ikke på tilfredsstillende vis får rettet op på manglerne i henhold til underretningen, eventuelt efter yderligere kontrolmålinger, vil tilsynsmyndigheden kunne udstede forbud eller påbyde leverandøren at trække produktet tilbage fra markedet, jf. bestemmelsen i § 5, stk. 3. Forhandleren vil efter et opfølgende butikskontrolbesøg kunne blive pålagt bødestraf i henhold til straffbestemmelserne, jf. §§ 12-13.

Den foreslåede *stk. 3*, er en sammenskrivning af energimærkningslovens § 5, stk. 4, 2. pkt. og § 12, stk. 3. Bestemmelsen relaterer sig til tilsynsmyndighedernes krav på oplysninger efter markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 3. pkt. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at den leverandør, som bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager det i EU/EØS, efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal give myndigheden alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af dennes opgaver efter stk. 1. Herunder kan tilsynsmyndigheden kræve indsendt dokumentation i form af mærker, datablade og salgs- eller reklamemateriale. Oplysningerne kan endvidere blandt andet omfatte hvor mange eksemplarer af et produkt, der er bragt i omsætning på det danske marked. Oplysningerne skal indsendes elektronisk inden for en nærmere fastsat frist.

I stk. 3, 2. pkt., er det angivet, at leverandøren skal stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodningen herom fra tilsynsmyndigheden. Den tekniske dokumentation indeholder testrapporter, der dokumenterer, at de angivne værdier, som fremgår af produktets mærke, er korrekte. Den tekniske dokumentation bruges af tilsynsmyndigheden i forbindelse med dokumentkontrol, hvor det kontrolleres, at produktet er testet i overensstemmelse gældende standarder for test af energirelaterede produkter.

Oplysningerne efter stk. 3 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Ifølge det foreslåede stk. 4 skal forhandlere efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra den har erhvervet et energirelateret produkt. Derved får tilsynsmyndigheden mulighed for at fastslå, hvem der er leverandør eller importør af produktet.

Ifølge det foreslåede stk. 5 gælder samme forpligtelse som nævnt i stk. 4 for en kunde, der ikke er en fysisk person. Med bestemmelsen er det således ikke hensigten, at tilsynsmyndigheden kan afkræve en kunde, der er en fysisk person, informationer om hvorfra den pågældende har erhvervet det energirelaterede produkt. Ved en kunde forstås en fysisk eller juridisk person, der køber, lejer eller modtager et produkt til eget brug uanset om denne handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession, jf. energimærkningsforordningens artikel 2, nr. 16. I energimærkningsloven er kunden benævnt "slutbrugeren".

Det foreslåede stk. 6 er en videreførelse af energimærkningslovens § 13, stk. 5, hvorefter resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS medlemslande kan lægges til grund ved tilsynet. En forudsætning herfor vil som udgangspunkt være, at det pågældende tilsyn er udført på baggrund af målemetoder og standarder i henhold til den for produktet delegerede retsakt. Med den foreslåede bestemmelse varetages fortsat dels hensynet til beskyttelse af slutbrugere, dels hensynet til at spare ressourcer for staten. Den foreslåede bestemmelse hænger sammen med energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 3, hvorefter tilsynsmyndigheden skal underrette de øvrige medlemsstater om resultatet af en evaluering, hvis manglende overholdelse også finder sted i andre medlemsstater.

Ved den foreslåede stk. 6 gives der udelukkende mulighed for at bruge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS medlemsstater. Der gives således ikke mulighed for, at andre medlemsstaters myndigheder kan føre tilsyn på dansk territorium.

Til § 3

I den foreslåede § 3 videreføres energimærkningslovens §§ 7 og 9 om kravene til leverandøren om efter anmodning fra tilsynsmyndigheden at udføre målinger og afprøvninger, at lade produkter udtage til måling og kontrol, at indlevere produkter til et anvist prøvested og at afholde udgifter til ved udtagelse, måling og kontrol. Ifølge energimærkningslovens § 9, stk. 5, kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte nærmere regler herom. Ifølge § 7 kan ministeren fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af produkter, der sælges ved fjernsalg.

I stk. 1 foreslås, at tilsynsmyndigheden kan kræve, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden selv skal udføre måling og produktprøvning af, om det energirelaterede produkt overholder de fastsatte krav.

I stk. 2 foreslås, at tilsynsmyndigheden kan kræve, at leverandøren skal lade sine produkter udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller godkendt institution som nævnt i § 7, stk. 2.

I stk. 3 fastslås, at tilsynsmyndigheden kan kræve, at de omhandlede produkter efter tilsynsmyndighedens anmodning skal indleveres til et bestemt prøvningssted, eller at produkterne afprøves på et hensigtsmæssigt sted, f.eks. fremstillings-, installations- eller salgsstedet. Flexibiliteten med hensyn til prøvningsstedet er begrundet i ønsket om at begrænse de omkostninger, der er forbundet med produktprøvningen for både leverandøren og tilsynsmyndigheden, se bemærkningerne til det foreslåede stk. 4.

Kontrolforanstaltningerne som nævnt i stk. 1-3 skal iværksættes, når den, der fører tilsyn med overholdelsen af reglerne, anmoder herom. Bestemmelsen finder således anvendelse, hvis tilsynsmyndigheden finder grund til at betvivle rigtigheden af mærkningen eller den tekniske dokumentation, og den allerede foreliggende dokumentation fra leverandøren ikke anses for tilstrækkeligt til at bringe en afklaring.

Det foreslåede *stk. 4* vedrører energimærkningslovens § 10, der bemyndiger energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler om, at forhandleren skal afholde udgifterne ved kontrol. I den foreslåede bestemmelse fremgår det nu direkte af loven, at tilsynsmyndigheden i tilfælde af manglende overholdelse af reglerne om energimærkning har ret til at pålægge leverandøren af dække omkostningerne til dokumentkontrol og fysisk produktprøvning. Det følger af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 5, at ministeren skal have hjemmel til at pålægge forhandlerne at afholde disse udgifter.

Udtager tilsynsmyndigheden eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, skal leverandøren af det pågældende produkt afholde alle udgifter herved. Ved opgørelse af udgifterne medtages det tidsforbrug, der er medgået til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen. Forpligtelsen til at dække udgifterne gælder dog ikke, hvis den udførte måling og kontrol af de pågældende produkter viser, at den ansvarliges oplysninger er korrekte. I disse tilfælde afholder tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Leverandøren skal dog i alle tilfælde uden betaling stille eksemplarer af produkter til rådighed for tilsynsmyndigheden med henblik på måling og kontrol samt dække transportudgifter, der er forbundet herved.

Baggrunden for *stk. 4* er, at erfaringerne viser, at enkelte forhandlere undlader at mærke udstillede produkter i overensstemmelse med loven.

Lovforslagets *stk. 5* er en videreførelse af energimærkningslovens § 9, stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke målemetoder og standarder der skal anvendes ved måling og kontrol, såfremt disse ikke allerede fremgår af en delegeret retsakt eller ikke fremgår med tilstrækkelig klarhed. Sådanne regler vil så vidt muligt blive udarbejdet i overensstemmelse med internationale eller EU/EØS's målestandarder eller andre anviste standarder.

Den foreslåede *stk. 6*, viderefører energimærkningslovens § 7, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren bemyndiges til at fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, som sælges ved fjernsalg. Hjemlen i energimærkningslovens § 7 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1026 af 4. november 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter.

Den foreslåede bestemmelse bemyndiger energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler for, hvordan kontrollen hos forhandlerne skal gennemføres. Bestemmelsen bemyndiger desuden ministeren til at fastsætte regler for kontrollen af annoncer og af salgsmateriale, som anvendes ved salg over internettet. Dokumentationen af en forhandlers overholdelse eller manglende overholdelse af de krav, som påhviler denne, kan være vanskeligere at dokumentere, bl.a. ved salg over internettet. Der kan derfor vise sig at være behov for at fastsætte regler, som fastlægger, hvordan overtrædelse af forhandlerens forpligtelser dokumenteres.

Til § 4

Bestemmelsen er en videreførelse af energimærkningslovens § 12, stk. 5 og 6, om tilsynsmyndighedens adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på kontrol af energirelaterede produkters overholdelse af reglerne om energimærkning. Bestemmelsen relaterer sig til markedsovervågningsforordningens artikel 19 stk. 1, 2. afsnit, hvorefter tilsynsmyndigheden om nødvendigt kan forlange at få adgang til de erhvervsdrivendes lokaliteter og til at tage de nødvendige stikprøver af produkterne. Ind til videre har det i praksis ikke været nødvendigt at bede politiet om bistand til adgang til de erhvervsdrivendes lokaler.

Som udgangspunkt baseres tilsynet med mærkning og datablade på den ansvarliges egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan ifølge den foreslåede *stk. 1*, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid, imod behørig legitimation og uden retskendelse kræve adgang til lokaler, der benyttes af forhandlere og leverandører.

Det følger af bestemmelsen, at adgangen kun gælder erhvervslokaler og ikke bygninger eller dele af bygninger, der udelukkende anvendes til privat beboelse. Tilsynsmyndigheden har adgang til erhvervslokaler, uanset om de er ejede eller lejede. Det vil sige lokaler til lager- og udstillingsbrug m.v., hvor det skønnes nødvendigt at kræve adgang med henblik på udvælgelse af produkter til kontrol.

Det forudsættes, at adgang som regel aftales med virksomheden på forhånd. Hvis virksomheden ikke vil medvirke til et sådan kontrolbesøg, eller hvis tilsynsmyndigheden vurderer, at formålet med tilsynsbesøget forspildes, hvis det forhånds anmeldes, kan tilsynsmyndigheden kræve adgang til erhvervslokaler for at udtage produkter uden retskendelse. En sådan adgang uden forhånds anmeldelse er relevant, hvis dette vurderes at være den eneste reelle mulighed for at gennemføre en effektiv kontrol. Det vil i givet fald kun være en myndighed, der kan træffe afgørelse om at anvende bestemmelserne i *stk. 1*. Sagkyndige virksomheder m.v., som udfører måling etc. på myndighedens vegne, kan således ikke påberåbe sig bestemmelsen.

Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol uden for strafferetsplejen. Kontrolundersøgelserne vil være omfattet af lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Stk. 2 sikrer, at politiet om nødvendigt kan yde tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i *stk. 1*.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse er en delvis videreførelse af energimærkningslovens § 14 om påbud og forbud.

Efter energimærkningslovens § 14, *stk. 1-4*, kan energi- forsynings- og klimaministeren påbyde, at forhold, der strider mod loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, bringes i orden inden for en angivet frist. Ministeren kan herudover udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis et sådant påbud ikke efterkommes. Ministeren kan tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har ibrugtaget det, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet. Herudover kan ministeren forbyde udstilling, salg eller udlejning af de produkter, der er omfattet af de nævnte forbud og påbud.

Ifølge energimærkningslovens § 14, *stk. 5*, kan der udstedes forbud mod, at et produkt bringes i omsætning, hvis leverandøren ikke opbevarer teknisk dokumentationsmateriale eller ikke stiller det til rådighed for efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med energimærkningslovens § 5, *stk. 4*. Ifølge *stk. 6* kan produktet i tilfælde som nævnt i *stk. 5* endvidere kræves trukket tilbage fra markedet. Ifølge § 14, *stk. 7*, skal Europa-Kommissionen og de øvrige EU/EØS medlemsstater underrettes om de nævnte afgørelser om påbud og forbud.

Med den foreslåede bestemmelse i § 5, *stk. 1*, gives tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud om at bringe ulovlige forhold i orden inden for en angivet frist. Bestemmelsen finder anvendelse, når tilsynsmyndigheden finder det godtgjort, at produktet ikke opfylder de krav, der er stillet til produktet i regler fastsat i medfør af loven eller den delegerede retsakt for produktet. Det kan for eksempel være manglende (energi)mærker på de udstillede produkter i butikkerne, hvor forhandleren vil blive påbudt at foretage den krævede mærkning af produkterne, eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan endvidere påbyde leverandøren af produktet eksempelvis at udarbejde og distribuere korrekte mærker og datablade og korrigere det tekniske dokumentationsmateriale.

Den foreslåede stk. 1 er skærpet i forhold til den gældende § 14, stk. 1, idet tilsynsmyndigheden som noget nyt kan påbyde, at forholdene bringes i orden straks og ikke blot inden for en angivet frist. Skærpelsen er begrundet i energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2, hvorefter tilsynsmyndigheden straks anmoder leverandøren eller forhandleren om at træffe alle fornødne afhjælpende foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet inden for en rimelig tidsfrist, som tilsynsmyndigheden fastsætter i forhold til risikoens art.

Hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med en delegeret retsakt eller regler fastsat i medfør af loven, kan tilsynsmyndigheden i medfør af det foreslåede *stk. 2* udstede forbud mod at produktet bringes i omsætning eller ibrugtages. Tilstrækkelig dokumentation vil typisk foreligge, når et akkrediteret laboratorium har testet produktet i overensstemmelse med gældende standarder for test af den pågældende produkttype og fundet, at de relevante regler ikke er overholdt.

Bestemmelsen gælder for enhver, som bringer energirelaterede produkter i omsætning, dvs. alle omsætningsled og enhver, der ibrugtager produktet. Forbuddet vil være gældende indtil, det er dokumenteret over for tilsynsmyndigheden, at produktet er bragt i overensstemmelse med den for produktet gældende delegerede retsakt og regler fastsat i medfør af loven.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*, kan tilsynsmyndigheden påbyde, at produktet trækkes tilbage fra markedet. Det vil sige, at leverandøren påbydes at sikre, at de produkter, der er tilgængelige for - men endnu ikke er erhvervet af - slutbrugerne, returneres til leverandøren. Ved et sådant indgreb kan det sikres, at et markedsføringsforbud bliver gennemført effektivt.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* kan tilsynsmyndigheden forbyde salg, leje eller afbetalingssalg m.v. i de tilfælde, hvor der er udstedt et forbud eller påbud efter *stk. 2* og *3*. Bestemmelsen henvender sig hovedsagligt til forhandlere, der lagerfører produkter, der har fejlet i test m.v. Tilsynsmyndigheden kan forbyde, at disse produkter sælges, indtil leverandøren har ændret produktet eller mærket og databladet og fremsendt nye mærker og datablade, eller indtil leverandøren har trukket produktet tilbage.

Det foreslåede *stk. 5* er en videreførelse af energimærkningsloven § 14, stk. 5, hvorefter tilsynsmyndigheden kan udstede forbud over for leverandøren mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren ikke opbevarer teknisk dokumentationsmateriale i mindst 5 år efter at det sidste eksemplar af det relevante produkt er fremstillet. Ligeledes hvis leverandøren ikke stiller en elektronisk udgave af det tekniske dokumentationsmateriale til rådighed for tilsynsmyndigheden senest 10 dage efter modtagelse tilsynsmyndighedens anmodning herom, jf. energimærkningslovens § 5, stk. 4.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 5* kan tilsynsmyndigheden udstede et forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i den såkaldte produktdatabase i overensstemmelse med forordningens bestemmelser i artikel 4, stk. 1-2 og 6, og artikel 12, stk. 5, bilag I, pkt. 1 og 3. Det samme gælder, hvis oplysninger ikke stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6 og artikel 20, stk. 3, se nærmere om produktdatabase i afsnit 2.2.5 i de almindelige bemærkninger.

Det betyder, at den gældende § 14, stk. 5, tilpasses reglerne i energimærkningsforordningen om produktdatabase. Et forbud mod at bringe et produkt i omsætning vil således blandt andet kunne udstedes, hvis leverandøren undlader at opbevare den tekniske dokumentation for en model af et produkt i produktdatabase i 15 år efter, at sidste enhed af denne model er bragt i omsætning, jf. energimærkningsforordningen artikel 4, stk. 6. Ligeledes kan forbud gives, hvis leverandøren undlader at stille oplysninger, som ikke er tilgængelige i produktdatabase's offentlige del, til rådighed for tilsynsmyndigheden eller Europa-Kommissionen, jf. forordningens artikel 12, stk. 6.

Det foreslåede *stk. 6* er en videreførelse af energimærkningslovens § 14, stk. 6. Efter den foreslåede bestemmelse kan tilsynsmyndigheden udstede påbud om, at en virksomhed skal tage fornødne skridt til at trække et produkt tilbage fra markedet. Påbuddet kan udstedes i de tilfælde, energi-, forsynings- og klimaministeren i medfør af stk. 5 har udstedt forbud mod, at et produkt bringes i omsætning.

Det er hensigten, at myndighederne anvender de mindre indgribende foranstaltninger i stk. 4 og 5 i form af forbud mod markedsføring mv., førend der kan udstedes et påbud om tilbagetrækning fra markedet.

Det foreslåede *stk. 7* er en videreførelse af energimærkningslovens § 14, stk. 7, hvorefter tilsynsmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige EU/EØS-medlemslande om enhver afgørelse om påbud og forbud. Formuleringen i energimærkningsloven er videreført uændret i lovforsaget. Bestemmelsen relaterer sig til energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 6, hvorefter tilsynsmyndighederne straks underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om trufne foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeligheden af produktet, for at trække produktet tilbage fra markedet eller for at tilbagekalde det.

Til § 6

Den foreslåede § 6 er en uændret videreførelse af § 11 i energimærkningsloven. Bestemmelsen bemyndiger energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v. ikke indføres i Lovtidende.

Der findes en enslydende bestemmelse i bl.a. § 8 a i eco-designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010, og en række andre love på klima- og energiområdet.

Med det foreslåede *stk. 1* bemyndiges energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende.

De internationale vedtagelser vedrører typisk test eller målestandarder som specificerer, hvordan et konkret produkts energiforbrug fastlægges.

De relevante tekniske specifikationer er primært standarder, normer, klassificeringer eller kodeks m.v., udarbejdet af nationale eller internationale standardiseringsorganer som f.eks. Dansk Standard (DS), International Electrotechnical Commission (IEC), European Committee for Standardization (CENELEC) og European Committee for Standardization (CEN). Det må påregnes, at der i forbindelse med den kommende EU-regulering for energirelaterede produkter kan blive henvist til en række af disse standarder.

Det foreslås i *stk. 2*, at energi-, forsynings- og klimaministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvorledes oplysning om indholdet af de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer i stedet kan fås.

Hjemlen i gældende lov er udnyttet i bekendtgørelse om energimærkning af energirelaterede produkter, § 8, stk. 4.

Til § 7

Bestemmelsen er en videreførelse af energimærkningslovens § 13, stk. 2, 3 og 4, om energi-, forsynings- og klimaministerens mulighed for at bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt ministeren. Endvidere kan ministeren bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol af energirelaterede produkter og sekretariatsbistand til ministeren.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, kan energi-, forsynings- og klimaministeren bemyndige andre statslige myndigheder uden for ressortområdet til at udføre nærmere angivne beføjelser, som ved loven er tillagt ministeren eller den ministeren bemyndiger hertil. Det vil ske efter forhandling med pågældende ressortminister. Delegationen

vil efter omstændighederne omfatte sagsbehandling eller kompetence til at træffe afgørelser i nærmere bestemt omfang.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* kan energi-, forsynings- og klimaministeren delegerer opgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed. Formålet er at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administrationen af regler fastsat i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art og at få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v.

Opgaver omfattet af *stk. 2* vil omfatte praktiske opgaver i forbindelse med tilsyn og kontrol af energirelaterede produkter, som omfattes af regler i lovforslaget eller i delegerede retsakter, samt sekretariatsbistand til tilsynsmyndigheden. Pr. 1. januar 2011 blev oprettet et eksternt sekretariat til varetagelse af en væsentlig del af de nævnte opgaver sammen med tilsvarende opgaver i medfør af eco-designloven.

Udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning vil blive udført af sagkyndige virksomheder på disse områder. Udførelsen af tilsynsaktiviteterne over for leverandører m.fl. vil i så vid udstrækning som muligt blive koordineret med tilsvarende tilsynsaktiviteter efter eco-designloven.

Alle virksomheder, der opfylder en række objektive krav, vil kunne opnå energi-, forsynings- og klimaministerens godkendelse til at udøve henholdsvis kontrolmålinger og kontrol- og tilsynsopgaver. De objektive krav opstilles af ministeren for eksempel i forbindelse med udarbejdelse af udbudsmaterialet, når opgaven sendes i offentligt udbud.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* fører energi-, forsynings- og klimaministeren tilsyn med varetagelsen af opgaver, som henlægges til en sagkyndig institution m.v. som nævnt i *stk. 2*. Ved indgåelse af aftalen med den pågældende institution vil dens opgaver og forholdet til tilsynsmyndigheden blive fastlagt.

Til § 8

De foreslåede bestemmelser i § 8 er en videreførelse af energimærkningslovens § 15 om offentliggørelse af resultater af tilsyn og afgørelser. Energimærkningslovens § 15 er udmøntet i bekendtgørelse om energimærkning af energirelaterede produkter, §§ 12-15.

En lignende bestemmelse findes også i eco-designlovens § 12, som er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1274 af 19. november 2010 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter.

Formålet med offentliggørelsen af tilsynsresultater er at sikre, at forbrugeren får mulighed for at træffe et oplyst valg, når denne indkøber energirelaterede produkter. Det er derfor essentielt for forbrugeren, at denne kan stole på de oplysninger, der er påsat de energirelaterede produkter, og at forbrugeren kan stole på, at forhandleren overholder gældende lovgivning på området. Bestemmelsen medvirker til at sikre, at der stilles korrekt information til rådighed for forbrugeren og vil på denne måde beskytte forbrugeren mod at træffe forkerte valg på baggrund af en forkert mærkning af de energirelaterede produkter.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse at beskytte selve mærket mod, at dets integritet formindskes ved misbrug, ligesom der ligger et beskyttelseshensyn i forhold til de virksomheder, der overholder lovgivningen.

På den anden side er det også klart, at forhandleren eller leverandøren har en beskyttelsesinteresse i forhold til sin virksomhed eller person. Offentliggørelse af oplysninger om virksomhedens forhold vil kunne have betydning for virksomhedens drift. Virksomheden har dog en mulighed for at selv at regulere sin beskyttelsesinteresse, da det kun er overtrædelse af lovgivningen, der har indflydelse på beskyttelsesinteressen i forhold til energimærkningen. Om forholdet til persondatabeskyttelsesloven, se de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan tilsynsmyndigheden videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre offentlige danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder. Videregivelse af oplysninger vil ske for at sikre håndhævelse af lovforslaget, forordningen og de delegerede retsakter. Bestemmel-

sen omfatter tilsvarende oplysninger som den danske tilsynsmyndighed modtager fra andre offentlige danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forordningens artikel 9, stk. 3, hvoraf fremgår, at hvis tilsynsmyndigheden konstaterer, at et tilfælde af manglende overholdelse af kravene om energimærkning mv., ikke er begrænset til deres nationale område, skal tilsynsmyndigheden underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af evalueringen. Videregivelse af oplysninger vil således kunne ske mellem internationale og nationale myndigheder.

Efter det foreslåede *stk. 3* kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om at offentliggøre resultater af tilsynet og afgørelser, der er truffet efter § 5, stk. 1-6. Offentliggørelsen forventes at ske på Energistyrelsens hjemmeside.

Det forventes, at energi-, forsynings- og klimaministeren vil fastsætte regler om, at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om:

- 1) Navn og adresse på producenten eller repræsentanten.
- 2) En beskrivelse af modellen, således at denne kan identificeres entydigt.
- 3) Tidspunkt og stedet for kontrollen.
- 4) Resultatet af kontrollen.
- 5) Oplysning om, hvorvidt der er meddelt forbud eller påbud samt begrundelsen herfor.
- 6) Navne på de fysiske og juridiske personer, som forbuddet eller påbuddet er rettet til.

Det fremgår af energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen, at målene for den pågældende forordning skal opnås i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der skal således ske en afvejning ud fra proportionalitetshensyn af, hvor omfattende en offentliggørelse bør være i det enkelte tilfælde.

Det konkrete arbejde vedrørende offentliggørelse og videregivelse af oplysninger vil blive tilrettelagt under hensyntagen til Datatilsynets vejledninger herom. Der vil blive draget omsorg for, at urigtige eller vildledende oplysninger snarest muligt slettes eller berigtiges.

Efter *stk. 4* kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelse. Offentliggørelse vil f.eks. kunne foregå ved udsendelse af en pressemeddelelse eller elektronisk på en relevant hjemmeside.

Til § 9

Den foreslåede § 9 er en videreførelse af energimærkningslovens § 16, med undtagelse af § 16, stk. 1, som foreslås ophævet. § 16, stk. 2 og 3, bemyndiger energi-, forsynings og klimaministeren til at sikre, at offentlige incitament rettes mod bestemte energieffektivitetsklasser, når disse incitament ydes i forbindelse med et produkt, der er nærmere specificeret i en delegeret retsakt. Offentlige incitament skal forstås meget bredt og kan således eksempelvis være støtteordninger, rabatordninger eller eksempelvis kampagner til promovning af specielle produkter. Ministeren har ind til videre ikke udnyttet den beskrevne hjemmel i gældende lov.

Den gældende § 16, stk. 1 er en implementering af artikel 9, stk. 1 i direktiv 2010/30/EF, hvorefter ordregivende myndigheder ved offentlige indkøb skulle bestræbe sig på kun at købe produkter, der hørte til den højeste energieffektivitetsklasse. Artiklen blev ophævet ved EU's energieffektivitetsdirektiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012. EU-bestemmelserne om energieffektive indkøb følger herefter af energieffektivitetsdirektivets artikel 6, der er gennemført i lov om fremme af besparelser i energiforbruget ved ændringslov nr. 345 af 8. april 2014. På den baggrund foreslås den gældende § 16, stk. 1, ophævet.

Det foreslåede *stk. 1* er en følge af artikel 7, stk. 2, i energimærkningsforordningen, hvorefter medlemsstaterne har en forpligtelse til, når de skaber incitament i forbindelse med et produkt, der er nærmere specificeret i en delegeret retsakt, at rette disse incitament mod de to bedste af de energieffektivitetsklasser, der omfatter et væsentligt antal

produkter, eller bedre klasser, som er fastsat i den relevante delegerede retsakt. Det følger af forordningens betragtning nr. 34, at det står medlemsstaterne frit for at beslutte, af hvilken art sådanne incitamenters skal være. Det fremgår herunder, at incitamenterne bør være i overensstemmelse med EU- statsstøtteregler og, at de ikke bør skabe urimelige hindringer for markedsadgang.

Efter en foreslåede *stk. 2* bemyndiges energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte nærmere regler om, at der ved offentlige incitamenters efter *stk. 1* kan fastsættes en højere ydeevne end grænseværdien for den højeste energieffektivitetsklasse. Det giver mulighed for kun at yde incitamenters til de allerbedste produkter og til at stimulere udviklingen af nye teknologiske løsninger. Herved sikres også muligheden for at fremme de mest energieffektive teknologier i tilfælde, hvor den teknologiske udvikling og markedet har overhalet reguleringen.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af energimærkningslovens § 3, som bemyndiger energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i § 10 bemyndiges energi, forsynings- og klimaministeren til fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter. Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af energimærkningsforordningen, markedsovervågningsforordningen eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

Til § 11

Den foreslåede § 11 viderefører energimærkningslovens § 21 om klageadgang.

Efter det foreslåede *stk. 1* er det Energiklagenævnet, der behandler klager over afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven. Energiklagenævnet er uafhængigt af energi-, forsynings- og klimaministeren.

Efter *stk. 2* er der en frist for klager til Energiklagenævnet på 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som afgørelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den efterfølgende hverdag.

Ifølge *stk. 3* kan en afgørelse, som er indbragt for Energiklagenævnet, ikke indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Efter det foreslåede *stk. 4* bemyndiger energi, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang. Der vil kunne fastsættes regler om afskæring af klager i afgørelser af mindre væsentlig betydning, fx sager, der har en mindre økonomisk betydning. Der vil dog som hovedregel skulle bestå et to instans princip, der kun vil være afskåret i få sager, der af mindre væsentlig betydning.

Ifølge *stk. 5* kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om, at afgørelser ikke kan påklages til ministeren, hvis afgørelserne er delegeret til anden myndighed som nævnt i § 7, *stk. 1*, men den almindelige klageadgang til Energiklagenævnet vil fortsat bestå.

Til § 12

Den foreslåede § 12 er en videreførelse af energimærkningslovens §§ 22-24 om straf. Den foreslåede bestemmelse udvider dog området for straf, da den også gælder straf for blandt andet undladelse af at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt databasen. For nærmere om produkt databasen se afsnit 2.2.5 i de almindelige bemærkninger.

Energimærkningslovens § 22 vedrører straf af leverandøren. Således straffes leverandøren med bøde for undladelse af at levere mærke og datablad, undladelse af udarbejdelse af teknisk dokumentation, afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i teknisk dokumentation, undladelse af at opbevare teknisk dokumentation, vildledende mærkning, undladelse af at afgive oplysninger til brug for tilsyn, hindring af adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller manglende overholdelse af påbud eller forbud udstedt efter gældende lov.

Energimærkningslovens § 23 vedrører straf af forhandleren. Således straffes forhandleren med bøde for undladelse af at forsyne et produkt med mærke eller datablad, undladelse af at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet eller undladelse af at give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra forhandleren har erhvervet et energirelateret produkt.

Ifølge energimærkningslovens § 24 straffes med bøde enhver, der foretager vildledende mærkning, hindrer adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller ikke overholder påbud eller forbud udstedt efter gældende lov.

Med den foreslåede § 12 deles bestemmelserne om bødestraf op i straf for manglende overholdelse af forpligtelser, jf. stk. 1, og straf for undladelser, jf. stk. 2. I de enkelte bestemmelser nævnes de specifikke forordningsbestemmelser, som straffes ved overtrædelse.

Stk. 1, nr. 1, viderefører straffebestemmelserne i forbindelse med pligten til at levere mærke og datablad (energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1., og 3. pkt., og stk. 2) og pligten til at udarbejde korrekt og nøjagtig teknisk dokumentation (artikel 3, stk. 3.). Endvidere straffes overtrædelse af pligten til at indhente samtykke fra kunden til ændringer, som vil forringe parametrene for energieffektivitetsmærket (artikel 3, stk. 4). Desuden straffes den leverandør, der sælger produkter, som ændrer ydelsen, når det bliver testet (artikel 3, stk. 5.)

I den foreslåede stk. 1, nr. 2, straffes som noget nyt overtrædelse af forpligtelserne i forbindelse med leverandørers forpligtelser til at indlæse og opbevare oplysninger i produkt databasen, jf. artikel 4, stk. 1-2, stk. 4, 2. pkt., stk. 6, 1. pkt. og artikel 12, stk. 5, og bilag I, stk. 1 og stk. 3.

I den foreslåede stk. 1, nr. 3, videreføres bestemmelserne om straf for manglende overholdelse af pligten til at forsyne et produkt med mærke eller datablad og pligten til at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet.

I den foreslåede stk. 1, nr. 4, videreføres straf for vildledende mærkning. Endvidere straffes manglende henvisning til produktets energieffektivitetsklasse i reklamer eller teknisk salgsmateriale.

Ifølge den foreslåedes stk. 2, nr. 1, straffes med henvisning til energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2 og 4, den, som undlader af efterkommetilsynsmyndighedens anmodning om at bringe et produkt i overensstemmelse med de gældende krav eller om at trække produktet tilbage.

I den foreslåede stk. 2, nr. 2, videreføres energimærkningslovens § 22, nr. 6, om straf for undladelse af at afgive oplysninger til brug for tilsyn eller afgivelse af urigtige oplysninger. I nr. 3, videreføres energimærkningslovens § 22, nr. 7, om straf for hindring af adgang til tilsynsmyndighedens udtagelse af produkter til måling og kontrol. I nr. 4, videreføres energimærkningslovens § 23, nr. 3, om straf for undladelse af at afgive oplysninger om, hvorfra forhandleren har erhvervet produktet.

Den foreslåede stk. 2, nr. 5, er en ny strafbestemmelse, som indføres i forbindelse med indførelsen af produkt databasen, jf. energimærkningsforordningens artikel 12. Ifølge den foreslåede bestemmelse straffes den leverandør, som undlader at efterkomme tilsynsmyndighedens eller Kommissionens anmodning om andre data end de obligatoriske

specifikke dele af den tekniske dokumentation i produkt databasen eller data, som ikke er tilgængelige i databasens offentlige del.

Den foreslåede stk. 2, nr. 6, er en følge af energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, hvoraf det fremgår, at for produkter bragt i omsætning inden 1. august 2017, skal leverandøren i fem år efter, at den sidste enhed blev fremstillet, stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodningen fra tilsynsmyndigheden eller kommissionen.

I den foreslåede stk. 2, nr. 7, er en videreførelse af energimærkningslovens § 22, nr. 8. Efter den foreslåede bestemmelse kan manglende overholdelse af tilsynsmyndighedens påbud eller forbud, jf. den foreslåedes § 5, straffes med bøde.

Det forventes, at gældende praksis, hvorefter der idømmes bøder i størrelsesordenen 15.000 kr. til 25.000 kr., videreføres.

Til § 13

Den foreslåede § 13 er en videreførelse af energimærkningslovens § 25, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministerens bemyndiges til at fastsætte bødestraf for overtrædelse af regler fastsat i medfør af loven samt muligheden for at konfiskere en økonomisk fordel opnået ved overtrædelse af reglerne på området. Bemyndigelsen i energimærkningsloven er udnyttet i § 17 i bekendtgørelse om energimærkning af energirelaterede produkter.

Efter den foreslåedes § 13, stk. 1, bemyndiges energi-, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte bestemmelser om bødestraf for overtrædelse af regler udstedt med hjemmel i loven.

Er der ved en overtrædelse af loven opnået en økonomisk fordel, enten i form af et udbytte eller i form af en besparelse, er det fortsat udgangspunktet, at denne økonomiske fordel skal konfiskeres, jf. den foreslåede stk. 2. Reglerne om konfiskation findes i straffelovens kapitel 9. Det skal ved strafudmålingen altid – også hvor der foretages konfiskation – tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens § 50, stk. 2.

Ifølge stk. 3 kan der efter reglerne i straffelovens kapitel 5 pålægges juridiske personer strafansvar.

Til § 14

Efter den foreslåede stk. 1, træder loven i kraft den 1. januar 2019.

Det fremgår af energimærkningslovens § 26, stk. 3, at loven alene finder anvendelse på energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning eller ibrugtaget den 20. juli 2011 eller senere. Baggrunden er, at indtil den 20. juli 2011 finder de hidtil gældende regler i lov om fremme af besparelser i energiforbruget anvendelse. Det videreføres derfor i forslaget til § 14, stk. 2, at den foreslåede lov ikke finder anvendelse på produkter bragt i omsætning eller taget i brug før den 20. juli 2011.

Gældende lov indeholder i § 29 ændringer til eco-designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010. Det fremgår derfor af den foreslåede stk. 4, at energimærkningslovens § 29 forbliver i kraft, indtil bestemmelserne heri erstattes eller ophæves i anden lovgivning.

Ifølge den foreslåede stk. 5 forbliver regler fastsat i henhold til gældende lov i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat efter den foreslåede lov eller afløses af delegerede retsakter.

For så vidt angår stk. 6 bemærkes, at energimærkningslovens § 17, stk. 1, giver transport-, bygnings- og boligministeren hjemmel til at fastsætte regler om energimærkning af motorkøretøjer. Transport-, bygnings- og boligministeren

kan i medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 1, fastsætte regler om bødestraf for overtrædelse af regler fastsat i medfør af energimærkningsloven.

Idet energimærkningsdirektivet ophæves og erstattes af en forordning, foreslås det med dette lovforslag, som nævnt ovenfor, at ophæve den gældende energimærkningslov og i stedet indføre den foreslåede lov med supplerende bestemmelser til den nye forordning. Energimærkningslovens regler om energimærkning af transportmidler videreføres med den foreslåede ordning i færdselsloven. Der henvises til lovforslagets afsnit 3.4.2.

Ifølge det foreslåede stk. 6, forbliver regler fastsat i medfør af energimærkningslovens §§ 17, stk. 1, og 25, stk. 1, jf. lov nr. 455 af 18. maj 2011, i kraft indtil de ophæves eller erstattes af forskrifter udstedt i medfør af denne lovs § 16, nr. 1 og 3. Det betyder, at de bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i energimærkningslovens §§ 17, stk. 1, og 25, stk. 1, forbliver i kraft efter energimærkningslovens ophævelse indtil de erstattes eller ophæves.

Til § 15

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Det bemærkes for så vidt angår overførslen af energimærkningslovens regler om transportmidler til færdselsloven, at det følger af færdselslovens § 143, at færdselsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, og færdselsloven indeholder ikke en anordningsbestemmelse om, at lovens regler kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland. Ændringer af færdselsloven kan således heller ikke gælde for Færøerne og Grønland.

Til § 16

Til nr. 1

Reglerne om energimærkning af transportmidler fremgår efter gældende ret af energimærkningslovens kapitel 5 (§§ 17-20). Disse regler videreføres med lovforslaget i færdselsloven, der ikke i øvrigt indeholder bestemmelser om energimærkning af transportmidler. Bestemmelserne i lovforslagets § 16, nr. 1, er en videreførelse af reglerne om energimærkning af transportmidler i energimærkningslovens kapitel 5 (§§ 17-20) til færdselsloven.

§ 68 f

Energimærkningslovens § 17, indeholder hjemmel for transport-, bygnings- og boligministeren til at fastsætte regler om energimærkning af køretøjer. I henhold til § 17, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, hvordan oplysningerne om energimærkning skal gives, når et køretøj er udstillet, og når et køretøj sælges ved fjernsalg.

Energimærkningslovens § 17, stk. 3, fastsætter regler om, at transport-, bygnings- og boligministeren kan kræve dokumentation for rigtigheden af de i energimærkningslovens § 17, stk. 1 og 2, nævnte oplysninger. Reglerne om energimærkning omfatter ikke brugte køretøjer, jf. energimærkningslovens § 17, stk. 4. De køretøjer, der skal mærkes i henhold til energilovens regler, må ikke forsynes med anden mærkning, jf. energimærkningslovens § 5.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om energiforbrug og andre oplysninger af betydning for slutforbrugerne. Bestemmelsen omfatter ikke brugte motordrevne køretøjer, jf. den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 4.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, stk. 13, er ikke overført til færdselsloven. Begrebet *slutbruger* skal dog med den foreslåede bestemmelse forstås i overensstemmelse med definitionen i energimærkningslovens §

2, nr. 13, hvoraf det fremgår, at slutbrugeren er en fysisk eller juridisk person, der ibrugtager et energirelateret produkt.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren som et led i regler om mærkning fastsætte, hvorledes de foreskrevne oplysninger skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af produktet. Der kan således efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 2, nr. 1, fastsættes regler om, at udstillede produkter på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger, hvor disse er foreskrevet. Ifølge den foreslåede bestemmelse påhviler det forhandleren at sørge for, at udstillede motordrevne køretøjer skiltes tydeligt med korrekt mærkning m.v. Den foreslåede bestemmelse omfatter motordrevne køretøjer, som udstilles for forbrugerne i forretningslokaler, salgsudstillinger og lign.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, nr. 8, er ikke overført til færdselsloven. Begrebet *forhandler* skal dog med den foreslåede bestemmelse forstås i overensstemmelse med definitionen i energimærkningslovens § 2, nr. 8, hvoraf det fremgår, at forhandleren skal forstås som en detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udstiller, sælger, herunder på afbetaling, eller udlejer produkter, der er bestemt til slutbrugere.

Efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 2, nr. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at der skal gives nærmere angivne standardiserede oplysninger om energiforbrug m.v. ved fjernsalg af motordrevne køretøjer eller i reklamer for motordrevne køretøjer. Fjernsalg skal med den foreslåede bestemmelse forstås i overensstemmelse med bestemmelserne om fjernsalg i lov om forbrugeraftaler.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 3, fastsætte regler om, at der skal tilvejebringes nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale for rigtigheden af de oplysninger, som er foreskrevet i den foreslåede færdselslovs § 68 f, stk. 1 og 2, på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse. Forpligtelserne påhviler efter den foreslåede bestemmelse leverandøren af det motordrevne køretøj.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, nr. 11, er ikke overført til færdselsloven. Begrebet *leverandør* skal dog forstås i overensstemmelse med definitionen i energimærkningslovens § 2, nr. 11, hvoraf det fremgår, at leverandøren defineres som producenten eller dennes repræsentant i EU/EØS, der bringer et energirelateret produkt i omsætning eller ibrugtager det på EU/EØS' marked, eller importøren. Hvis der ikke findes en producent, repræsentant eller importør, anses som leverandør enhver fysisk eller juridisk person, der bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt for produktet.

Regler om mærkning forudsætter, at der er fastlagt et objektivi grundlag for måling og prøvning af oplysningerne om energiforbrug m.v. De mærkningsregler, som er gennemført som opfølgning af EU-direktiver, hviler således på fælles-europæiske eller internationale godkendte standarder.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 5, må motordrevne køretøjer, der omfattes af mærkningsordningen, ikke forsynes med anden mærkning eller lignende, der kan virke vildledende. Endvidere må energietiketter, der anvendes i mærkningsordningen ikke anvendes på andre produkter, som ikke er omfattet af mærkningsordningen. Bestemmelsen skal sikre, at mærkningsordningen og dens troværdighed ikke bliver modarbejdet.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 17. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Til § 68 g

Energimærkningslovens § 18, angår kontrol af oplysningerne i energimærkningen. Transport-, bygnings- og boligministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelse af energimærkningslovens regler, jf. energimærkningslovens § 18, stk. 1.

Efter reglerne i energimærkningslovens § 18, stk. 2, kan tilsynsmyndigheden efter nærmere betingelser kræve adgang til en leverandør eller forhandlers erhvervslokaler. I medfør af bestemmelsens stk. 3, yder politiet bistand. Bestemmelsens stk. 5, indeholder regler om tilsynsmyndighedens mulighed for påbud om berigtigelse af ukorrekte oplysninger.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Ifølge den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 1, fører transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som vedkommende bemyndiger hertil, tilsyn med, at bestemmelserne om energimærkning overholdes. Med hjemmel i den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, kan tilsynsmyndigheden tillige indhente fornødne oplysninger fra leverandører og forhandlere.

Efter den forslåede ordning baseres energimærkningen som udgangspunkt på fabrikantens egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan kontrollere, at mærkningen er korrekt. Tilsynsmyndigheden har således ifølge den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 2, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation adgang til leverandørers eller forhandlers erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om foreskrevne oplysninger om energiforbrug m.v. er korrekte. Hermed sigtes til oplysninger om energiforbrug og andre forhold af betydning for forbrugerne, som er foreskrevet i regler i henhold til § 68 f. Med den forslåede ordning kan tilsynsmyndigheden tillige udtage stikprøver til kontrol af udformningen af mærkningen m.v. Udtagningen af prøveeksemplarer sker efter tilsynsmyndighedens valg.

Kravet om adgang efter den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 2, er begrænset til erhvervslokaler, dvs. lokaler til lager-, udstillingsbrug m.v., hvor det skønnes nødvendigt at kræve adgang. Det forudsættes, at adgang som regel aftales med virksomheden på forhånd, og uanmeldt adgang kan således alene kræves, hvis det er nødvendigt for en effektiv gennemførelse af kontrol. Adgang til erhvervslokaler for at udtage motordrevne køretøjer uden retskendelse vurderes at være den eneste effektive måde at gennemføre en stikprøvevis kontrol. Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol. Bestemmelserne giver ikke hjemmel til ved adgang til erhvervslokaler at foretage efterforskning af strafbare forhold. Sådant efterforskning skal i overensstemmelse med almindelige principper overlades til politiet.

Den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 3, vedrører adgangen til at anmode om bistand fra politiet. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om politiets bistand.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan ifølge den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 4, fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 5, finder anvendelse, når det påvises, at oplysninger efter regler fastsat i medfør af § 68 f, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne (f.eks. energietiketter i for lille størrelse). I så fald kan transport-, bygnings- og boligministeren påbyde forhandleren eller leverandøren af produktet m.v. at berigtige forholdene, hvoraf bl.a. følger, at leverandøren skal udarbejde og distribuere korrekte mærkninger og standardiserede oplysninger, korrigere det tekniske dokumentationsmateriale og fremsende korrekte energietiketter m.v. til forhandlere af det

motordrevne køretøj med underretning om, at disse energietiketter skal anvendes ved skiltning af udstillede motordrevne køretøj etc.

Et påbud om ændring af foreskrevne oplysninger er betinget af, at det kan anses for sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte. Det forudsættes, at der er gennemført en forskriftsmæssig måling og kontrol af udtagne eksemplarer i overensstemmelse med gældende standarder, og den institution, som tilsynsmyndigheden udpeger til at foretage målingen og kontrollen, skal være godkendt hertil efter gældende fælles regler om akkreditering. Ved fælles EU-energimærkningsbestemmelser vil resultatet af tilsvarende procedurer i andre medlemslande kunne lægges til grund.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 18. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Til § 68 h

Energimærkningsloven § 19, giver transport-, bygnings- og boligministeren mulighed for at delegere sine beføjelser i henhold til energimærkningsloven til en underordnet myndighed, jf. § 19, stk. 1. Efter energimærkningslovens § 19, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere delegere sine beføjelser om bl.a. tilsyn og kontrol af energimærkningen til en virksomhed eller anden sagkyndig institution.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, stk. 1, giver transport-, bygnings- og boligministeren adgang til at bemyndige en institution under Transportministeriet eller en anden myndighed til at udøve ministerens beføjelser efter loven.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 68 h, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere bemyndige en virksomhed eller en sagkyndig institution eller organisation til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol og måling m.v. i henhold til loven. Formålet med bestemmelsen er at inddrage sagkyndig kompetence og etablere en fleksibel og enkel administration. Bestemmelserne om udbud af offentlige tjenesteydelser finder med den foreslåede bestemmelse anvendelse på området.

Transport-, bygnings- og boligministeren fører i medfør af den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, stk. 3, tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 19, stk. 2 og 3. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

I færdselslovens § 134 a, stk. 1, findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 19, stk. 1. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 19, stk. 1, gentages derfor ikke, idet det allerede følger af færdselslovens § 134 a, at transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, eller en anden under Transport-, Bygnings- og Boligministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution til at udøve de beføjelser, der i færdselsloven er tillagt transport-, bygnings- og boligministeren.

Til § 68 i

Efter energimærkningslovens § 20, kan transport-, bygnings- og boligministeren kræve, at de i energimærkningslovens § 19, stk. 2, nævnte personer, virksomheder, myndigheder m.v. udarbejder og meddeler alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de i loven nævnte opgaver.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 i, kan transport-, bygnings- og boligministeren kræve, at de i den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, stk. 2, nævnte personer, virksomheder, myndigheder m.v. udarbejder og meddeler alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at varetage deres opgaver efter loven, herunder også oplysninger til brug ved afgørelsen af, om et forhold er omfattet af loven.

Oplysningspligten omfatter bl.a. regnskaber, tekniske specifikationer, kontrakter m.v., uanset om de findes som dokumenter eller elektronisk lagrede data. Pligten omfatter tillige udarbejdelse af materiale, f.eks. statistikker eller indberetninger om salg af produkter m.v. af betydning for energibesparelser. Eksempelvis omfatter bestemmelsen energiketletter, oversigter over produkttyper m.v. til brug for tilsynet med energimærkningen.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 i, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 20. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Til nr. 2

Det følger af energimærkningslovens § 22, nr. 7, at leverandøren af energirelaterede produkter straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Ifølge energimærkningslovens § 24, nr. 2, straffes med bøde endvidere den, der hindrer adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 18, stk. 2.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 1, kan klima- og energiministeren og transport-, bygnings- og boligministeren i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler. Det følger endvidere af § 25, stk. 2, at der kan ske konfiskation efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Ifølge energimærkningslovens § 25, stk. 3, kan der pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 4, straffes med bøde den, der som leverandør af motordrevne køretøjer undlader at efterkomme påbud efter § 68 g, stk. 5. Med bøde straffes endvidere den, der hindrer adgang til udtagelse af motordrevne køretøjer som nævnt i § 68 g, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 4, er en videreførelse af energimærkningslovens § 22, nr. 7, og § 24, nr. 2. Ordlyden i den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 118, stk. 1, nr. 4, er ændret således, at den foreslåede bestemmelse alene omfatter motordrevne køretøjer og ikke andre energirelaterede produkter. Der foreslås ikke i øvrigt materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

En overførelse af energimærkningslovens bestemmelser om transportmidler til færdselsloven medfører dog, at færdselslovens generelle bestemmelser om straf vil finde anvendelse ved overtrædelse af reglerne om energimærkning af transportmidler. Det betyder, at overtrædelser vil blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 1, der bl.a. fastsætter et minimums bødeniveau på 1.000 kr. for overtrædelse af færdselslovens bestemmelser. Endvidere vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 2 og 3, der fastsætter regler om absolut kumulation, herunder for bøder for overtrædelse af færdselslovens regler. Endelig vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 b, der fastsætter regler om forhøjet straf i gentagelsestilfælde i en periode på 5 år.

I færdselslovens § 118, stk. 9, findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 25, stk. 1. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 1, gentages derfor ikke i færdselsloven, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 9, 1. pkt, at der i forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Endvidere gentages energimærkningslovens § 25, stk. 2, ikke i færdselsloven, idet reglerne om bødefastsættelse allerede gælder i medfør af straffelovens regler om udmåling af bøder i henhold til straffelovens 6. kapitel. Det findes således unødvendigt at gentage straffelovens bestemmelser i færdselslovens regler.

I færdselslovens § 118, stk. 11, findes en bestemmelse med samme ordlyd som energimærkningslovens § 25, stk. 3. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 3, gentages derfor ikke, idet det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 11, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Til nr. 3

Energimærkningslovens kapitel 6 (§ 21) omhandler klage over afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i energimærkningsloven eller delegerede retsakter. Udgangspunktet i energimærkningslovens § 21, stk. 1, er, at afgørelser kan påklages til Energimærkningsnævnet. Energimærkningslovens § 21, stk. 4 indeholder en bemyndigelse til at fastsætte regler om afskæring af klageadgang.

Ifølge energimærkningslovens § 21, stk. 5 kan klima- og energiministeren og transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, ikke kan påklages til ministeren.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4.1.1.

Udgangspunktet i den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 1. pkt., er, at afgørelser kan påklages til Energiklagenævnet, der er uafhængigt af transport-, bygnings- og boligministeren.

Der er i den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 2. pkt., fastsat en klagefrist på 4 uger til Energiklagenævnet efter, at afgørelsen er meddelt. Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som meddelelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den påfølgende hverdag. I medfør af den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 3. pkt., kan afgørelser som nævnt i stk. 3, 1. pkt. ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Den forslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 4. pkt., indeholder en bemyndigelse til transport-, bygnings- og boligministeren til at fastsætte regler om afskæring af klageadgang i sager, som efter stk. 3, 1. pkt. kan påklages til Energiklagenævnet. Der kan i medfør af den forslåede bestemmelse fastsættes regler om afskæring af klager

i afgørelser af mindre væsentlig betydning, f.eks. sager, der har en mindre økonomisk betydning. Endelig kan der fastsættes regler om klageprocedurer (klagefrist, opsættende virkning m.v.).

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 21, stk. 1-4. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

I færdselslovens § 134, stk. 2, findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 21, stk. 5. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 21, stk. 5, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens § 134, stk. 2, at transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet af en underordnet myndighed, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.